

Jamsai

奸 臣 之 妹

นิยาย
เรื่องนี้
เข้าไม่ได้
เขียน!

1

ฉางโถว ลั่วเยวี่ 长沟落月 เขียน
สู่ผิงฮวา แปล

ปกหน้ารัก

คือทุกสิ่งที่คุณใช้มาจนถึง ๗ ๕ คู่กัน

ในนิยายนางวางให้หลี่เหว่ยหยวนเป็นคนมีความคิดลึกซึ้งมาตั้งแต่เด็ก จิตใจของเขา
ค่อยๆ เปลี่ยนเป็นบิดเบี้ยวปริตที่ละนิด กับคนวิปริตบิดเบี้ยวคนหนึ่งยังมีเหตุผลอะไรให้คุยด้วย
ได้อีกเล่า ต่อให้เขาพูดว่าเมฆเป็นสีดำ ท้องฟ้าเป็นสีขาว นางเองก็ทำอะไรไม่ได้ทั้งนั้น ดังนั้น
หลี่หลิงหว่านจึงเอ่ยปลอบหลี่เหว่ยหยวน "พี่ชาย ล้วนได้แต่โทษท่านพวกนี้ที่ไม่ได้เรื่อง ถึงกับจูดยาก
เพียงนี้"

หลี่เหว่ยหยวนเงยหน้ามองนางคราหนึ่งด้วยสายตาประหนึ่งมองคนปัญญาอ่อน
หลี่หลิงหว่านเห็นแล้วก็รู้สึกโกรธขึ้นมาทันที

มารดาเถอะ ข้าก็กลัวว่าเจ้าจะเสียหน้า ถึงได้หาทางลงให้ เจ้ากลับดึ้นกนะ กล้าใช้สายตา
มองคนปัญญาอ่อนมามองข้าตรงๆ เชียวหรือ

นางโกรธจนหันศีรษะไปมองทางอื่นอย่างฮึดฮัด ไม่จับจ้องไปที่หลี่เหว่ยหยวนอีก

มุ่ปากของหลี่เหว่ยหยวนหยักโค้งขึ้นน้อยๆ เห็นหลี่หลิงหว่านที่โกรธจนฮึดฮัดเช่นนี้
เขาก็อยากจะทำอะไรขึ้นมา

มากกว่ารัก นิยายเรื่องนี้เข้ามิได้เขียน! 1

ฉวางโถ้วเอวี่ย เซียน ลู่ฝิ่งอวา แปล

奸臣之妹 Jian Chen Zhi Mei

Published originally under the title of 奸臣之妹

Copyright © 长沟落月 (Chang Gou Luo Yue)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co.Ltd)

Thai edition copyright © 2019 Jamsai Publishing Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2431-7

ภาพประกอบ 容境

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกกรวย-จกนอม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 299 บาท

พินพูน

กระต่ายนอนสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

หากท่านนักอ่านยังจดจำเรื่องราวที่นางเอกทะเลเข้าไปในนิยายอย่าง 'นิยายรักอลเวง' ได้ละก็ ครั้งนี้มากกว่ารักก็มีเรื่องใหม่มานำเสนอทุกท่านอีกครั้งคะ นั่นก็คือเรื่อง 'นิยายเรื่องนี้ข้าไม่ได้เขียน!' มีจำนวน 5 เล่มจบ เป็นนิยายออนไลน์ชื่อดังของเว็บจีนเจียง ในครั้งนี้ตัวเอกของเราจะบุกเข้าไปในนิยายที่ตัวเองเขียนเลยคะ เชื่อว่านักอ่านก็มีนิยายหลายเล่มที่จินตนาการว่าตัวเองเป็นนางเอกกันแน่ๆ ไขไหมคะ ทว่าถ้าวันหนึ่งต้องไปอยู่ในร่างของตัวร้ายแทนละคะ

เล่มแรกนี่จะเป็นเรื่องราวของ 'หลินหว่าน' นักเขียนสาวผู้มีชีวิตแสนธรรมดาทั่วไป จู่ๆ วันหนึ่งก็ตื่นขึ้นมาเป็น 'หลี่หลิงหว่าน' ตัวร้ายหญิงที่แสนเย่อหยิ่งจองหองในวัยแปดขวบ ซึ่งเธอเขียนให้อีกฝ่ายต้องถูกทรมาณจนตายภายใต้เงื้อมมือญาติผู้พี่ 'หลี่เหวยหยวน' ซึ่งก็เป็นตัวประกอบชายอันดับสองที่ขึ้นชื่อเรื่องความโหดเหี้ยมจิตใจวิปริต

เมื่อผู้ที่เป็นถึง 'เทพผู้สร้าง' ของโลกนี้ต้องมาเจอกับเหล่าตัวละครที่มีชีวิตจริงๆ ไม่ได้แบนเป็นตัวละครสองมิติที่เธอเขียนขึ้นอีก หลี่หลิงหว่านยังคงต้องตายภายใต้เงื้อมมือของหลี่เหวยหยวนอยู่หรือไม่ และเธอจะแก้ไขเรื่องราวไม่ให้เป็นไปตามที่เขียนอย่างไร เชิญท่านนักอ่านพลิกหน้าต่อไปได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * หลินหว่าน นักเขียนนิยายออนไลน์เว็บจีนเจียง ก่อนจะข้ามมิติเข้ามาในบทของ 'หลี่หลิงหว่าน' ตัวร้ายหญิง
- * หลี่หลิงหว่าน คุณหนูสกุลหลี่ หยิงยโสโอหัง เมื่อหลินหว่านเข้าร่างนิสัยก็เปลี่ยนไปเป็นรู้ความ มีเหตุมีผล
- * หลี่เหวยหยวน หลานชายคนโตสกุลหลี่ ไม่ได้ได้รับการยกย่องมารดาไม่รัก นิสัยเก็บตัว ชอบอ่านตำรา รักใคร่สิ่งใดก็จะห่วงแหนสิ่งนั้น
- * หยางซือ ซูหยินผู้เด่าสกุลหลี่ มีอำนาจมากที่สุดในสกุลหลี่ รักหลานลำเอียง ไม่ชอบหน้าหลี่เหวยหยวน
- * โจวซือ มารดาของหลี่หลิงหว่าน นิสัยไม่สู้คน ไม่ใช่สะใภ้คนโปรด รักบุตรสาวมาก
- * ตู้ซือ มารดาของหลี่เหวยหยวน เสียสติคลุ้มคลั่ง ชอบใช้ความรุนแรงกับบุตรชาย
- * ฮว่าผิง สาวใช้ประจำตัวของหลี่หลิงหว่าน เป็นคนขี้เกียจชอบแอบขโมยของของเจ้านาย ข่างประจบสอพลอ
- * เหลียงเฟิงอวี๋ ชื่อจริงของกวางผิงไทว หลี่หลิงหว่านคนก่อนขึ้นชอบเขามาก

สำนักพิมพ์ใจ๋มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

บทนำ

หลินหว่านฝันอีกแล้ว

เรื่องราวในความฝันเกี่ยวข้องกับจุดจบของหลี่หลิงหว่าน ตัวประกอบหญิงในนิยายเรื่อง 'น้องสาวขุนนางทราชา' ที่เธอเขียนจนเกือบจะจบอยู่แล้ว

ช่วงตงจื้อ*

ยามที่หิมะตกหนัก ณ วัดร้างแห่งหนึ่งบริเวณชานเมืองหลวง หลี่หลิงหว่านถูกตัดลิ้น ถูกบ่อนหญ้าไ้ขาด** และกำลังเกลือกกลิ้งไปมาบนพื้นอันเย็นเยียบด้วยความเจ็บปวด ที่ด้านข้างมีบุรุษผู้หนึ่งยืนอยู่ เขาสวมเสื้อคลุมกำมะหยี่สีดำตัวใหญ่ดูสะอาดหมดจด ใบหน้าคมคาย

* ตงจื้อ เป็นหนึ่งในสี่สิบสี่คุณลักษณะของจีน หมายถึงวันที่หนาวที่สุดในรอบปี คือช่วงวันที่ 21, 22 หรือ 23 ธันวาคม ตรงกับช่วงเหมาฮั่น

** หญ้าไ้ขาด (Heartbreak Grass) เป็นพืชมีพิษ ในไทยรู้จักในชื่อเพชฌฆาตสีทอง เป็นไม้เลื้อย ออกดอกเป็นช่อสีเหลือง น้ำยางของมันมีพิษร้ายแรงมาก เมื่อกินเข้าไปจะมีอาการมึนงง สั่น ชัก หมดสติ และเสียชีวิตในที่สุด

โดดเด่นแต่กลิ่นอายสง่างามออกมา ทว่าดวงตาที่เขาใช้มองเธอ กลับเยือกเย็นอำมหิตจนน่ากลัว

หลินหว่านหวีดร้องเสียงดังก่อนสะดุ้งตื่นขึ้นมา บนหน้าผากเต็มไปด้วยหยดเหงื่อเม็ดเล็กๆ

เดิมทีโจวซือ* กำลังพูดเสียงเบาคอยกำชับบรรดาสาวใช้อยู่ที่ด้านนอก ถึงเรื่องที่จะต้องระมัดระวังในช่วงหลายวันนี้ พอได้ยินเสียงหวีดร้องดังขึ้นมา นางก็รีบเดินอ้อมฉากบังลมทอลายดอกอวี่หลัน** ก้าวเร็วๆ มาจนถึงหน้าเตียง โนม้ตัวลงพลงย่นมือออกไปลูบศีรษะของหลินหว่านแล้วเอ่ยถามว่า "หว่านวาน เกิดอะไรขึ้นลูก"

หลินหว่านเงยหน้าขึ้นมองไปที่คนตรงหน้าอย่างเหม่อลอย

เธอข้ามมิติมาที่นี่ได้สองวันแล้ว และก็รู้ว่าหญิงสาวหน้าตางดงามผู้นี้ก็คือแม่แท้ๆ ของ 'หลี่หลิงหว่าน'

ก็นะ... เธอจะไม่รู้จักอีกฝ่ายได้อย่างไร ในเมื่อโจวซือผู้นี้ก็เป็นเหมือนกับหลี่หลิงหว่าน ต่างเป็นตัวละครที่เธอเขียนขึ้นมาในนิยายเรื่อง 'น้องสาวขุนนางทรรราช' ทั้งสิ้น

แล้วก็เป็นเพราะว่ารับรู้ความจริงในเรื่องนี้ หลินหว่านถึงได้ออยากจะร้องไห้ขึ้นมา

ก่อนจะข้ามมิติมาเธอเป็นนักเขียนที่เซ็นสัญญา กับบริษัท จิ้นเจียงเหวินเสวี่ยเจิง ที่ผ่านมาเธอแทบจะเป็นคนไร้ตัวตนคนหนึ่ง อยู่ๆ วันหนึ่งเธอก็กลับเกิดแรงบันดาลใจเขียนนิยายเรื่อง 'น้องสาวขุนนางทรรราช'

* ธรรมเนียมการเรียกขานสตรีที่แต่งงานแล้วของจีนจะใช้คำว่า 'ซือ' (หมายความว่านามสกุล) ต่อท้ายนามสกุลเดิมของสตรี บางครั้งอาจเพิ่มนามสกุลของสามีไว้หน้าสุดเพื่อระบุให้ชัดเจนก็มี

** ดอกอวี่หลัน หมายถึงดอกแมกโนเลีย

ขึ้นมา จากนั้นก็อัพโหลดไปบนหน้าเว็บไซต์ของจีนเจียงเหวินเสี่ยวเฉิง คิดไม่ถึงว่าผลตอบรับจะเรียกได้ว่าดีเยี่ยม เธอดีใจมาก หลังจากนั้น ก็ทุ่มเทลงตอนใหม่ไปทุกวัน กระทั่งเรื่องราวใกล้จะจบอยู่แล้ว ปรากฏว่า ดันเกิดปัญหาที่ทำให้งานเขียนต้องหยุดชะงักไป เธอจำได้ว่าเมื่อคืนก่อน เธอยังอดหลับอดนอนเพื่อเค้นบทสุดท้ายของเรื่อง 'น้องสาวขุนนางทราชา' ออกมาทีละคำๆ อยู่เลย คิดไม่ถึงว่าเพียงแค่หลับตาแล้วลืมตาขึ้นมาใหม่ อีกครั้ง เธอก็ข้ามมิติมาอยู่ในนิยายเรื่องนี้เสียแล้ว มีหน้าซ้ำยังข้ามมิติ มาเป็นหลี่หลิงหว่าน ตัวประกอบหญิงผู้มีนิสัยยโสโอหัง อีกทั้งจุดจบสุดท้าย ยังน่าอเนจอนาถหาใครเปรียบผู้หนึ่ง

เมื่อเผชิญหน้ากับสถานการณ์ที่ต้องกระโดดลงไปในหลุมซึ่งตนเอง เป็นคนขุดเช่นนี้ หลินหว่านจึงรู้สึกเศร้าโศกเป็นอย่างยิ่ง จากความ ตระหนกตกใจเมื่อแรกเริ่ม หลังจากนอนอยู่บนเตียงพร้อมอาการปวดศีรษะ ได้สองวันเธอก็เริ่มทำใจยอมรับมันอย่างไร้ทางเลือก

ใจชื่อยังคงลูปศีรษะเธออยู่ เมื่อเห็นบุตรสาวไม่พูดจา สีหน้านาง จึงแฝงไปด้วยความกังวลอย่างอดไม่ได้ "หว่านวาน เจ้าเป็นอะไรไป อย่าทำให้แม่ตกใจเช่นนี้สิ"

หลินหว่านกำลังคิดถึงบุคลิกของตัวละครใจชื่อในนิยาย...ใจชื่อ เป็นบุตรสาวของหัวหน้าสำนักศึกษาหลวง ด้วยอิงตามหลักการแต่งงาน ที่ขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของบิดามารดาและวาจาของแม่สื่อ นางจึงได้ แต่งให้กับหลี่ชิวป้อ หลังแต่งงานได้ไม่ถึงครึ่งปีหลี่ชิวป้อก็ต้องโยกย้าย ไปอยู่ต่างเมือง เขาทิ้งใจชื่อเอาไว้ที่บ้านเพียงลำพังเพื่อให้ดูแลแม่สามี ในนิยายที่หลี่ชิวป้อจากไปแล้วใจชื่อถึงได้รู้ตัวว่าตนเองตั้งครรภ์ ก่อนจะ

คลอດหลี่หลังหว่านออกมา

โจวซื่อเป็นคนพูดไม่เก่ง ทั้งยังมีนิสัยอ่อนแอ เดิมทีเป็นเพราะเห็นแก่สกุลเดิมทางฝั่งโจวซื่อ ทำที่ที่หยางซื่อหรือฮูหยินผู้เฒ่าสกุลหลี่ปฏิบัติต่อนางจึงนับว่าไม่เลว แต่ภายหลังจากสกุลโจวตกอับจนมองไม่เห็นโอกาสจะฟื้นตัวกลับมาได้อีก ฮูหยินผู้เฒ่าจึงเปิดเผยสีหน้าที่แท้จริงออกมาจนหมด

เดิมทีเพียงเท่านั้นก็แล้วไปเถอะ แต่ฮูหยินผู้เฒ่ายังมักพูดจาให้ร้ายว่าโจวซื่อไม่ดีสารพัดอย่างต่อเนื่องหลี่หลังหว่าน ส่วนโจวซื่อนั้นยามที่อยู่สกุลเดิมบิดานางได้กล่าวว่สตรีไร้ความสามารถจึงนับว่าดีเขาเลยไม่ได้ให้นางรู้หนังสือ ทว่าสกุลหลี่นี้เป็นสกุลของบัณฑิตบรรดาสะกั้สกุลหลี่คนอื่นๆ ก็ล้วนแต่รู้หนังสือ ด้วยเหตุผลนี้หลี่หลังหว่านจึงถูกญาติพี่น้องชายหญิงมองเป็นตัวตลกไม่น้อยเลย และเป็นเพราะสาเหตุหลายๆ อย่างนี้เองที่ทำให้ท้ายที่สุดหลี่หลังหว่านก็ไม่สนิทสนมกับโจวซื่อไปด้วย

ทำให้ตัวเองอายุสั้นแท้ๆ หลินหว่านถอนหายใจอยู่ในใจเงิบๆ เพราะอะไรเธอถึงได้เขียนนิยายแบบนี้ออกมากันแน่นะ มีหน้าที่ข้ายังเอาแต่คิดว่าจุดจบของตัวประกอบหญิงจะต้องอนาถให้มากที่สุดถึงจะน่าสะใจ แม้แต่ตอนที่หลี่หลังหว่านตายยังไม่ยอมปล่อยให้นางได้ตายดีๆ เลย

เมื่อเห็นโจวซื่อยังคงซักถามว่าเธอเป็นอะไรไป ทั้งในน้ำเสียงยังแฝงด้วยอาการสะอื้น หลินหว่านจึงตั้งสติก่อนเปิดปากตอบ "ข้าไม่เป็นอะไร ก็แค่ถูกความฝันทำให้ตกใจเท่านั้นเองเจ้าคะ"

"แน่หรือ" ใจชื่อขมวดคิ้ว มองไปที่บุตรสาวอย่างไม่เชื่อถือนัก
 หลินหว่านผงกศีรษะ "จริงๆ เจ้าคะท่านแม่ ข้าไม่ได้หลอกท่าน"
 ใจชื่อได้ยินแล้วพลันชะงักงัน จากนั้นดวงตานางก็แดงเรื่อขึ้นมา
 "หว่านวาน" นางยกมือขึ้นปิดปาก หยาดน้ำตาร่วงหล่นลงมาราวกับ
 เม็ดไข่มุก "แม่...แม่ไม่ได้กำลังฝันไปใช่ไหมหรือไม่ เจ้าไม่ได้เรียกแม่ว่าแม่
 มานานแล้ว"

เป็นเพราะซูหยินผู้เฒ่า ตลอดจนมาหลี่หลิงหว่านในนิยายจึงเกลียด
 ที่ตนเองเกิดมาเป็นลูกของใจชื่อ และยังไม่มีวันเรียกนางว่าท่านแม่
 หลินหว่านเห็นเช่นนั้นก็ยิ่งถอนหายใจหนักๆ อยู่ในใจ เวิร์กรรมแท้ๆ
 ถ้ารู้ก่อนหน้านี้อาจคงวางให้แม่เจ้าของร่างเดิมเป็นคนมีความสามารถรอบด้าน
 ไปแล้ว หากเป็นเช่นนี้เจ้าของร่างเดิมจะได้ไม่ต้องมีจุดจบอันน่าอนาถและ
 ขมขื่นเช่นนั้น

กระนั้นจากหน้าเธอก็ยังคงเอ่ยปลอบใจชื่อ "ท่านแม่ไม่ต้องร้องแล้ว
 ท่านเป็นคนให้กำเนิดข้านะเจ้าคะ ท่านก็ยอมเป็นท่านแม่ของข้าตลอดไป"

ใจชื่อได้ยินแล้วก็ผงกศีรษะไม่หยุด นางอยากยิ้มแต่หยาดน้ำตา
 กลับหลังไหลออกมาไม่ขาดสาย

หลินหว่านไร้ทางเลือกจึงหันหน้าไปเอ่ยกำชับกับสาวใช้ที่ยืนอยู่
 ข้างกายใจชื่อ "ฉะเว่ย เจ้าประคองท่านแม่กลับไปพักผ่อนเถิด"

ซูหยินผู้เฒ่าเคยเอ่ยปากนานแล้วว่าให้ใจชื่อมาหาหลี่หลิงหว่าน
 ได้นานๆ ครั้ง 'นางไม่รู้หนังสือสักตัวเดียวก็แล้วไปเถอะ วันๆ ยังเอาแต่
 ขมวดคิ้ว มือกุมหน้าอก หลงคิดว่าตนเองเป็นซีชื่อ* หรือไร อย่าทำให้

* มาจากสำนวน 'ซีชื่อกุมอก' หมายถึงหญิงงามแม้ในยามเจ็บปวดกลับยังคงงดงาม เป็นสำนวนมาจาก
 ตำนานของซีชื่อ หนึ่งในสี่ยอดหญิงงามเจ้าของฉายามัจฉาจวารีซึ่งป่วยเป็นโรคหัวใจ เมื่ออาการกำเริบ
 จะขมวดคิ้ว เอามือกุมอกไว้อย่างทรมาน แต่ผู้พบเห็นกลับรู้สึกว่าเป็นภาพที่งดงามชวนมอง

หลานสาวข้าต้องเสียคนไปด้วยเชียว' หากฐุหยินผู้เฒ่ารู้ว่าวันนี้ใจซื่อ
ลอบมาพบเธอที่นี่ เกรงว่าภายหลังจะต้องอธิบายกันยืดยาวเป็นแน่

ไฉ่เว่ยเป็นสาวใช้รุ่นใหญ่ซ่างกายใจซื่อ นางเป็นคนหนักแน่นมาก
คนหนึ่ง ด้วยเข้าใจเจตนาของหลินหว่านจึงยื่นมือออกมาประคองแขนใจซื่อ
พร้อมเอ่ยเกลี้ยกล่อมเสียงเบา "นายหญิง คุณหนูเพิ่งจะฟื้นขึ้นมา ร่างกาย
ยังไม่ฟื้นตัวดี มีผู้ตอมนี่พวกเรากลับไปก่อน ให้คุณหนูได้พักผ่อนดีๆ
ผ่านไปสักพักรอให้ร่างกายคุณหนูดีขึ้นมากแล้วพวกเราค่อยกลับมาอีกครั้ง
ดีหรือไม่เจ้าคะ"

เดิมทีใจซื่อยังไม่อยากจากไป ไม่ง่ายเลยกว่าที่นางจะหาโอกาส
ตอนที่ฐุหยินผู้เฒ่าออกไปซ่างนอกแล้วลอบมาคุบุตรสาวได้เช่นนี้ ทั้งยัง
ได้ยีนบุตรสาวเรียกตนเองว่าแม่ และคำพูดที่ว่านางเป็นผู้ให้กำเนิด
เช่นนั้นนางก็จะเป็นท่านแม่ของอีกฝ่ายตลอดไป ยามนี้นางคิดแต่
จะกอดบุตรสาวตนเองแล้วร้องไห้ออกมาจริงๆ จังๆ สักหนเสียด้วยซ้ำ
ยังจะให้นางคิดจากไปที่ได้อีก

แต่เมื่อเห็นเด็กน้อยบนเตียงมีสีหน้าอ่อนล้า ที่ศีรษะพันไว้ด้วย
ผ้าพันแผลสีขาวหนาๆ นางครุ่นคิดแล้วสุดท้ายจึงเอ่ยว่า "หว่านวาน
เช่นนั้นแม่จะกลับไปก่อน พรุ่งนี้ค่อยมาเยี่ยมเจ้าใหม่อีกครั้ง"

ที่ว่าพรุ่งนี้ฐุหยินผู้เฒ่าอยู่ในเรือน เกรงว่านางอยากจะมาที่นี่เพียงใด
ก็ยังไร้ซึ่งหนทางอยู่ดี

คิดมาถึงตรงนี้ใจซื่อก็รู้สึกว่ดวงตาร้อนผ่าวยิ่งนัก นางอยากร้องไห้
ออกมาอีกครั้งอย่างช่วยไม่ได้

หลินหว่านเห็นเช่นนั้นก็รีบเอ่ย "ท่านแม่วางใจเถิด รอผ่านไปสักพัก

หลังจากข้าหายดีแล้ว ข้าจะไปหาท่านด้วยตนเองเจ้าคะ"

โจวซือได้ยินแล้วถึงได้ยอมให้ไฉเว่ยประคองตนเองกลับไป ทว่าก่อนจากไปยังคงกำชับให้หลินหว่านนอนพักผ่อนให้มาก อย่าลืมเปลี่ยนยาให้ตรงเวลา และห้ามให้บาดแผลโดนน้ำเป็นอันขาด "ถ้ามีแผลเป็นขึ้นมา เช่นนั้นก็แย่แล้ว"

หลินหว่านผงกศีรษะตอบรับทุกๆ คำอย่างอดทน

รอนจนโจวซือออกไปแล้วหลินหว่านก็สลัดผ้าห่มบนตัวทิ้งทันที เธอวางขาไปกับพื้นต้องการจะลุกขึ้นยืน

สาวใช้ที่เดิมที่ยืนอยู่ด้านข้างรีบร้อนเดินขึ้นหน้ามาประคองผู้เป็นนาย บนใบหน้าปรากฏรอยยิ้มประจวบประแจง เอ่ยถาม "คุณหนูต้องการอะไรหรือ สั่งให้บ่าวไปทำให้ก็เหมือนกัน เหตุใดต้องลุกขึ้นมาด้วยเจ้าคะ"

หลินหว่านเหลือบมองนางคราหนึ่ง เสือกก็สีชมพูสดใสคู่กับกระโปรงยาวสีชมพู บนศีรษะปักปิ่นเงินลายดอกท้อ มีรูปโฉมงามอนับได้ว่ามีความบริสุทธิ์งดงามอยู่หลายส่วน

ในใจหลินหว่านคาดเดาว่าสาวใช้ผู้นี้น่าจะเป็น 'ฮว่าผิง' ดังนั้นเธอก็ลองหยั่งเชิงด้วยการเรียกออกไป "ฮว่าผิง?"

ฮว่าผิงรีบรับคำ ทั้งยังถามขึ้นมาอีกครั้ง "คุณหนูจะสั่งอะไรหรือเจ้าคะ"

ในใจหลินหว่านกำลังคิดว่า เรื่องจะสั่งอะไรบ้างนั้นคงไม่กล้ามี แต่เรื่องทีหลังจากนี้จะไม่กล้าให้เจ้าอยู่ข้างกายข้าอีกต่อไปแล้วนั้น นับว่ามีอยู่

เหมือนดังคำพูดที่ว่า 'เจ้านายเป็นอย่างไรบ่าวก็ยอมเป็นเช่นนั้น' ตามเนื้อหาในนิยายแต่เดิมแล้ว ฮว่าฝิงสาวใช้ช่างกายหลีหลังหวานผู้นี้ ก็หาใช้ตัวละครที่ดีอะไร

ช่วงแรกร่วมมือกับหลีหลังหวานทำเรื่องร้ายๆ ด้วยกัน แต่สร้างความลำบากต่างๆ นานาให้กับนางเอก 'หลีหลังเยียน' ก็แล้วไปเถอะ ยังจะไปเหยียบย่ำทำร้าย 'หลีเหวยหยวน' อนาคตขุนนางกังฉินผู้มากอำนาจ ทำให้ตอนสุดท้ายหลังจากที่หลีหลังหวานพ่ายแพ้แล้ว ฮว่าฝิงก็ละทิ้งผู้เป็นนายเพื่อปกป้องชีวิตตนเอง พยายามโยนความผิดทุกอย่างมาที่ตัวหลีหลังหวานอย่างเต็มที่ หลงระเริงคิดว่าจะถอนตัวออกมาได้

แต่เห็นได้ชัดว่าฮว่าฝิงประเมินความใจแคบของหลีเหวยหยวน ต่ำเกินไป สุดท้ายก็ยังถูกหลีเหวยหยวนจับกรอกสารหนูซามหนึ่งลงไป ตามเดิมอยู่ดี

หลินหวานคิดมาถึงตรงนี้ก็ตั้งแชนตนเองออกมาจากมือของฮว่าฝิง "อากาศเย็น ไปหยิบเสื้อคลุมกันลมมาคลุมให้ข้าที"

หลินหวานสีหน้าเรียบเฉย แม้แต่น้ำเสียงก็เฉยชา ฮว่าฝิงได้ยินแล้ว ในใจอดรู้สึกผิดแปลกขึ้นมาไม่ได้

แต่ใคร่ครวญอีกทีนางก็คิดว่าสาเหตุน่าจะมาจากที่เมื่อครูนายหญิง มาหา คุณหนูถึงได้รู้สึกอารมณ์เสียขึ้นมา นางจึงไม่เก็บมาใส่ใจ เพียงหันไปสั่งสาวใช้อีกคนที่ยืนอยู่ในห้อง "เสี่ยวซาน ไปหยิบเสื้อคลุมกันลมตัวหนึ่งมาให้คุณหนู"

เสี่ยวซานรับคำก่อนจะรีบร้อนหมุนตัวไปหยิบเสื้อคลุมขนนกสีแดงสดใส่ ที่แขวนอยู่ในตู้เสื้อผ้าแล้วเดินถือเข้ามา

ฮว่าผิงรับต่อมา นางกางเสื้อคลุมออกแล้ววางคลุมบนป่าของ หลินหว่านพลางเอ่ย "คุณหนูระวังเป็นหวัดนะเจ้าคะ"

หลินหว่านไม่ได้สนใจนาง เพียงแค่ยกสองมือกระชับเสื้อคลุม ให้แน่นขึ้น จากนั้นจึงเดินไปนั่งบนตั่งไม้ริมหน้าต่าง

ที่ผ่านมាល้วนเอาแต่นอนอยู่บนเตียงอย่างทึ่มทื่อ บริเวณท้ายทอย ก็ปวดอย่างรุนแรง รู้สึกเหมือนว่าสิ่งที่อยู่ภายในศีรษะจะออกมาองข้างนอก อย่างไม่รู้จบ

ในนิยายเธอได้ไต่รายละเอียดลงไปดังนี้...มีอยู่ครั้งหนึ่งหลี่หลิงหว่าน ได้ย้อนระลึกกลับไปในตอนที่นางอายุแปดขวบ นางเห็นหลี่เหวยหยวน เดินออกมาจากสถานที่ต้องห้ามของจวนสกุลหลี่ นางจึงพุ่งขึ้นหน้าไป ขวางทาง ตามซักไซ้ว่าเขาเข้าไปทำอะไรในนั้น ทั้งยังข่มขู่ว่าจะนำเรื่องนี้ ไปฟ้องสูหยินผู้เฒ่า ยามนั้นหลี่เหวยหยวนไม่พูดอะไรสักคำก็ยื่นมือออกมา ผลักนางอย่างแรงในทันที

ตอนนั้นหลี่เหวยหยวนเห็นที่ด้านหลังหลี่หลิงหว่านมีก้อนหิน อยู่ก้อนหนึ่ง ในจังหวะที่ผลักนางก็มีเจตนาจะสังหารนางอยู่แล้ว ทว่า ในนิยายแม้ท้ายทอยของหลี่หลิงหว่านจะกระแทกเข้ากับก้อนหิน อย่างรุนแรง แต่นางก็ไม่ตาย มีหน้าซ้ำด้วยสาเหตุนี้ในภายหลังนางถึงได้ ยิงเกลียดหลี่เหวยหยวน และท้ายที่สุดเพราะความเกลียดชังนี้จึงได้ชักนำ อันตรายมาถึงแกชีวิต คาดไม่ถึงสักนิดว่าตอนนี้เจ้าของร่างเดิมได้ตายไปเลย ทั้งอย่างนี้ กลับกลายเป็นเธอที่ข้ามมิติมาแทน

เพียงแต่...หลินหว่านยกมือขึ้นลูบท้ายทอยที่มีผ้าพันแผลพันเอาไว้ อย่างแน่นหนา กำลังคิดอย่างโง่งมว่าทั้งๆ ที่ในนิยายเธอเริ่มเขียนตอนที่

• หน้าที่เรองหน้าไม่ได้งงน! 1

หลี่หลิงหวานอายุสิบสี่แต่เหตุใดเธอกลับข้ามมิติมาตอนที่หลี่หลิงหวานอายุได้แปดขวบ ตั้งแต่หลี่หลิงหวานอายุแปดขวบจนถึงสิบสามปี ช่วงเวลาตลอดห้าปีนี้จะเกิดเรื่องอะไรขึ้นบ้างนั้นเธอไม่ได้เขียนลงในนิยายแม้แต่ตัวอักษรเดียว

เพราะฉะนั้นในช่วงห้าปีเธอควรจะทำอย่างไรดี บ้าจริง ทั้งหมดล้วนเป็นสถานการณ์ที่เธอไม่รู้อะไรเลย!

7

หลินหว่าน อึม ตอนนี่ควรเรียกว่าหลี่หลิงหว่านแล้วกระมัง สองแขนของนางกอดเข้ามวดคิ้วงามนั่งอยู่บนตั่งไม้ข้างหน้าต่างพลางครุ่นคิดถึงเรื่องราวในภายภาคหน้า

ในเมื่อรู้จากจบอันน่าอนาถของเจ้าของร่างเดิมอยู่แล้ว นางย่อมคิดหาหนทางเปลี่ยนแปลงจุดจบอย่างแน่นอน เธอแต่นั่งร้องไห้รอความตายอยู่ที่นี้หาโชติชัยของนาง

เมื่อครุ่นนางตั้งใจครุ่นคิดอย่างจริงจังแล้ว รู้สึกว่าส่วนสำคัญอยู่ที่ช่วงระยะเวลาห้าปีตั้งแต่เจ้าของร่างเดิมอายุแปดขวบจนถึงตอนอายุสิบสามปีที่ไม่รู้เรื่องราวเหล่านี้ และก็เป็นที่เพราะไม่รู้เรื่องราวในชวงนี้ถึงได้ยิ่งเหมาะในการเปลี่ยนแปลง หลี่หลิงหว่านยังคิดว่านิยายเรื่องนี้นางเป็นผู้เขียนขึ้นเอง กวาดตามองไปทั่วโลกใบนี้ยังมีใครเข้าใจได้ทุกตัวละคร หรือรู้ถึงสถานการณ์ภายหน้าว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อไปได้

มากกว่านางอีก นิวทองคำ* อ้วนๆ เช่นนี้นางยอมนำมาใช้ให้เป็นประโยชน์ อยู่แล้ว

คิดมาถึงตรงนี้ในใจหึหึหลังหว่านก็รู้สึกมีความมั่นใจเต็มเปี่ยม เฉกเช่นทฤษฎีผีเสื้อขยับปีก** ในเมื่อตอนนี้เจ้าของร่างเดิมได้ตายไปแล้ว และเปลี่ยนเป็นนางมาสวมร่างแทน เช่นนั้นเหตุการณ์ในภายภาคหน้า ก็ย่อมมีการเปลี่ยนแปลงด้วยอย่างแน่นอน ยิ่งไปกว่านั้นนางยังกระจำเจังดี ถึงเหตุการณ์ในอนาคตที่จะส่งผลร้ายต่อตนเอง ซึ่งนางสามารถหลีกเลี่ยงก่อน ล่วงหน้าได้

ความจริงแล้วนางก็ไม่ได้ต้องการไขว่คว้าอะไรมากมาย นางแค่ ไม่อยากตาย เพียงหวังใช้ชีวิตอย่างสงบสุขไปจนแก่ได้ก็เพียงพอแล้ว และ ถ้าอยากไปให้ถึงเป้าหมายนี้ จุดสำคัญที่สุดของเรื่องนี้ก็อยู่ที่หลี่เหวยหยวน แล้ว

จุดจบของเจ้าของร่างเดิมในนิยายนั้นจะตกไปอยู่ในมือของ หลี่เหวยหยวน มิน่าซ้ำยังถูกเขาตัดลิ้น ป้อนหญ้าไล่ขาดอย่างวิปริต ทนทรมาณอยู่กว่าสามชั่วยาม*** ถึงจะตายไป

คิดมาถึงตรงนี้หลี่หึหลังหว่านก็ขอขมาเจ้าของร่างเดิมอยู่ในใจเสียดๆ ทั้งประณามความโหดร้ายของตนเองไปรอบหนึ่ง จากนั้นจึงปลุกความฮึกเหิม ขึ้นมาแล้วเริ่มกำหนดเป้าหมายจากสถานการณ์ในปัจจุบัน

ตามนิยายแล้วเจ้าของร่างเดิมจะถูกหลี่เหวยหยวนฆ่าตาย ตอนอายุสิบเจ็ดปี ขณะนั้นหลี่เหวยหยวนอายุยี่สิบสอง ทว่าตอนนี้

* นิวทองคำ เป็นคำแสลง หมายถึงได้เปรียบกว่าผู้อื่นเพราะมีความสามารถหรือตัวช่วยที่เหนือกว่า

** ทฤษฎีผีเสื้อขยับปีก (The Butterfly Effect) เป็นส่วนหนึ่งของทฤษฎีความยุ่งเหยิง มีใจความสำคัญคือ เพียงเรื่องเล็กๆ ก็สามารถส่งผลกระทบต่อความเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่ในอนาคตได้

*** ชั่วยาม เป็นหน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ เท่ากับ 2 ชั่วโมง

หมีเหวยเหวยจนเพิ่งจะอายุสิบสาม แม้ชีวิตในวัยเด็กของเขาจะไม่สวยงามมากนัก ถูกเจ้าของร่างเดิมหลี่หลิงหว่านกลั่นแกล้งรังแกมาไม่น้อยในช่วงหลายปีนี้ แต่หลี่หลิงหว่านก็รู้สึกว่าคุณอย่างยังแก้ไขทันอยู่

คิดไปคิดมานานงาก็กำหนดวิธีที่ตนเองสามารถกระทำได้จริง เพื่อไปให้ถึงเป้าหมายในตอนนี้นั้น นั่นก็คือการสร้างความประทับใจดีๆ ที่ต้องพยายามสร้างความประทับใจดีๆ ต่อหน้าหลี่เหวยเหวยอย่างสุดชีวิตด้วย!

ในนิยายตัวละครหลี่เหวยเหวยเป็นตัวประกอบชายที่มีอารมณ์ร้ายภายในใจบิดเบี้ยววิปริตถึงที่สุด เป็นลูกพี่ลูกน้องชายของหลี่หลิงหว่านตอนที่เขียนนางอิงตามความคิดที่ว่าทุกคนที่เกิดมาไม่มีใครเป็นคนวิปริตตั้งแต่แรก ดังนั้นนางจึงได้บุปผิพหลังให้เขาครั้งใหญ่

เดิมที 'ตู้ซื่อ' มารดาผู้ให้กำเนิดเขาเป็นบุตรสาวของรองข้าหลวงตรวจการฝ่ายขวา สังกัดสำนักตรวจการนครหลวง แต่ภายหลังรองข้าหลวงผู้นี้ได้ไปล่วงเกินขุนนางผู้มีอำนาจในราชสำนักคนหนึ่งเข้าจนถูกเนรเทศไปยังชายแดนทั้งครอบครัว ในระหว่างที่เดินทางไปชายแดนยังถูกขุนนางผู้นั้นใช้ลูกไม้ สุดท้ายทุกคนในครอบครัวของรองข้าหลวงก็เสียชีวิตทั้งหมด นายท่านผู้เฒ่าสกุลหลี่เกรงว่าจะมีปัญหามาจี้ตัดสินใจส่งตู้ซื่อไปยังอารามซีแห่งหนึ่ง บอกกับคนนอกเพียงแค่ไปถือศีลภาวนา หารู้ไม่ว่าบรรดาแม่ชีในอารามกับภิกษุในวัดข้างเคียงมีความสัมพันธ์ลับๆ คอยไปมาหาสู่สนิทสนมกัน ภิกษุรูปนั้นเองก็มักมากในกามยิ่ง เมื่อเห็นตู้ซื่อมีหน้าตางดงามจึงอาศัยโอกาสในคืนเดือนมืดคืนหนึ่งกระทำการขโมยตู้ซื่อ และในครั้งเดี๋ยวนั้นตู้ซื่อก็ได้ตั้งครมรขึ้นมาเจี๊ยบๆ แต่เพื่อชื่อเสียของตนเอง

ตุ้ซื่อยอมไม่อาจไววาย ทุกวันทำได้เพียงร้องไห้หน้าตาอาบหน้า เฝิงหมั้วมัว* แม่มมของนางรับรู้เรื่องนี้ นอกจากร่วมร้องไห้เป็นเพื่อนนางและสบถว่าว่า นายท่านผู้เฒ่าสกุลหลี่ไม่ใช่คนแล้ว ยังเป็นคนช่วยออกความคิดให้ตุ้ซื่อ อีกด้วย

อย่างไรก็ไม่อาจอาศัยอยู่ในสถานที่ที่ย่ำแย่นี้ได้ตลอดไป อีกทั้งเมื่อสองปีก่อนตุ้ซื่อก็ได้ให้กำเนิดบุตรสาวคนหนึ่ง ตอนนี้นางถูกส่งมา 'ถือศีลเสียบฯ' ที่อารามซีแห่งนี้ แล้วบุตรสาวผู้นั้นจะอย่างไรเล่า เดิมที นายท่านผู้เฒ่าสกุลหลี่ก็เป็นคนยกย่องชนชั้นสูงเหยียบย่ำชนชั้นล่างเช่นนี้ อยู่แล้ว ต่อให้เป็นหลานสาวแท้ๆ ของเขาเอง แต่เขาจะรักใคร่เอ็นดู จากใจจริงได้หรือ ดังนั้นเจตนาของเฝิงหมั้วมัวก็คือต้องการให้คน ส่งจดหมายแจ้งกลับไปยังสกุลหลี่ บอกว่าเด็กในท้องคนนี่ของตุ้ซื่อเป็น บุตรของหลี่ซิวซงสามีนาง ตุ้ซื่อมาถึงอารามซีแห่งนี้แล้วถึงเพิ่งรู้ว่าตนเอง ตั้งครรภ์ ยามนี้อยู่ในอารามซีอย่างยากลำบาก ในเมื่อตุ้ซื่อตั้งครรภ์แล้ว ต่อให้นายท่านผู้เฒ่าสกุลหลี่ไม่เห็นแก่ตุ้ซื่อ อย่างน้อยก็ต้องเห็นแก่ เด็กในท้องและยอมรับตุ้ซื่อกลับจวนไป ขอเพียงนางได้กลับไป ทุกอย่าง ย่อมไม่มีปัญหาอะไรแล้ว

ตุ้ซื่อคิดถึงบุตรสาวสุดหัวใจ ทั้งยังอยากจะหนีไปจากสถานที่ย่ำแย่เช่นนี้ มากจริงๆ ดังนั้นจึงได้ยอมกระทำตามที่เฝิงหมั้วมัวบอก

แต่หลังจากนายท่านผู้เฒ่าสกุลหลี่ทราบข่าวนี้แล้ว เขาก็ยังไม่อยากให้ตุ้ซื่อกลับมาอยู่ดี เพราะเรื่องที่เป็นบิดาของตุ้ซื่อถูกเนรเทศเขาเอง ก็มีสวนเกี่ยวข้องอยู่บ้างเหมือนกัน อีกทั้งในตอนนี้นางผู้มีอำนาจผู้นั้น

* หมั้วมัว เป็นคำเรียกหญิงสวยๆ มีความหมายหลากหลาย ทั้งย่า ยาย แม่มม ป้า และยังเป็นคำเรียก หญิงรับใช้อาวุโสในเจียงย่งอง รวมถึงนางข้าหลวงอาวุโสในวังด้วย

ก็กำลังรุ่งโรจน์ เขากำลังคิดวางแผนประจบประแจงเป็นร้อยเป็นพัน หากเวลานี้ไปปรับตู้ช็อกกลับมา ถึงบอกว่าตู้ช็อกเป็นสตรีที่แต่งออกมาแล้ว ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับสกุลตู้ช็อก ทว่าขุนนางผู้มีอำนาจผู้นั้นมิใช่ คนใจคอกว้างขวางอะไร กระทั่งครอบครัวรองข้าหลวงตู้ช็อกเนรเทศไปแล้ว ก็ยังไม่ยอมปล่อยไปอีก ยังลอบส่งคนไปจับชีวิตพวกเขาเงี้ยบๆ หาก ในเวลานี้เขาปรับตู้ช็อกกลับมา แล้วขุนนางผู้มีอำนาจผู้นั้นรับรู้เข้า ขอแค่ อีกฝ่ายเล่นลูกไม้เล็กๆ น้อยๆ อยู่ลับหลัง เขาก็คงรับมือขุนนางผู้นั้น ไม่ไหวแล้ว ดังนั้นนายท่านผู้เฒ่าสกุลหลี่จึงยื่นกรานไม่เห็นด้วย บอกเพียงว่า ให้ตู้ช็อกคลอดเด็กคนหนึ่งที่อารามซี พอเด็กคนนั้นคลอดมาแล้วก็ให้มอบให้ คนอื่น ไม่อาจพูดได้ว่าเป็นหลานชายของสกุลหลี่

ยามนั้นนายท่านผู้เฒ่าสกุลหลี่คิดว่าต่อให้เด็กคนนี้มีสายเลือด ของสกุลหลี่ แต่ก็มีสายเลือดของสกุลตู้ช็อกด้วย ประการแรกคือเกรงว่า ขุนนางผู้มีอำนาจคนนั้นจะถือสา กระทั่งเป็นการสร้างปัญหาให้กับสกุลหลี่ และประการที่สอง เขาเองก็มีความเกี่ยวข้องกับเรื่องของรองข้าหลวงตู้ ช็อกด้วย ไม่อาจรับรองได้ว่าในภายภาคหน้าเมื่อเด็กคนนี้เติบโตแล้ว จะไม่ออกนอกกลุ่มนอกรทาง หรือเกิดความคิดแค้นแค้นทางความยุติธรรม ให้กับท่านตาของตน ถึงตอนนั้นเขาคงไม่รู้ว่าจะต้องทำเช่นไร

ทว่าขัดขวางอย่างไรก็ห้ามไม่อยู่ เมื่อยามนั้นหลี่ซิวซงคุกเข่าอยู่นอกประตูถึงสามวันสามคืน สุดท้ายนายท่านผู้เฒ่าสกุลหลี่ก็ทำได้เพียง ยอมผ่อนปรนให้ไปปรับตู้ช็อกกลับมา แต่ยังคงสร้างเงื่อนไขขึ้นมาข้อหนึ่ง นั่นก็คือถึงแม้ตู้ช็อกจะถูกรับตัวกลับมา หากก็ทำได้เพียงซ่อนนางเอาไว้ยัง สถานที่สันโดษแห่งหนึ่งในสวนดอกไม้ บอกกล่าวกับคนภายนอกว่า

นางได้ตายไปแล้ว จากนั้นเด็กที่นางคลอดออกมาก็ให้บอกว่าคลอดมาจากสาวใช้ห้องข้าง* เท่านั้น

หลี่ซิวชงเป็นคนกตัญญูที่มีนิสัยซื่อๆ ไม่มีปากมีเสียงคนหนึ่ง ต่อให้เขามีความรู้สึกซึ่งให้กับภรรยาคนนี้มากเพียงใด แต่ก็คัดค้านการบังคับจากบิดาตนเองไม่ได้อยู่ดี ทำยที่สุดเขาก็ทำได้เพียงยอมรับปากไปอย่างเจ็บปวด

ตั้งนั้นหลังจากที่ตู้ซื่อถูกรับตัวกลับมาแล้วจึงถูกกักบริเวณอยู่ในสถานที่สันโดษแห่งหนึ่งในสวนดอกไม้สกุลหลี่ นางตั้งครมรภอยู่ที่นั่นนานหลายเดือนก่อนจะคลอดหลี่เหว่ยหยวนออกมา แน่นอนว่าทันทีที่คลอดหลี่เหว่ยหยวนแล้ว เด็กน้อยก็ถูกคนอื่นอุ้มพาจากไป ได้แต่บอกกับคนภายนอกว่าหลี่เหว่ยหยวนเป็นบุตรของหลี่ซิวชงกับสาวใช้ห้องข้างคนหนึ่ง

ที่บังเอิญก็คือในช่วงเวลาที่หลี่เหว่ยหยวนคลอดออกมานั้น นายท่านผู้เฒ่าสกุลหลี่ที่มีสุขภาพแข็งแรงมาแต่ไหนแต่ไรก็เดินสะดุด ก้อนหินก้อนหนึ่งหน้าค่อม่ากระแทกพื้นเสียชีวิตไปตั้งอย่างนั้น ยามที่สมาชิกในครอบครัวกำลังร้องไห้คร่ำครวญก็มีคนกล่าวว่าหลี่เหว่ยหยวนเป็นตัวอัปมงคล ทันทีที่เกิดมาก็ทำให้นายท่านผู้เฒ่าสกุลหลี่เสียชีวิต ดังนั้นคนในสกุลหลี่จึงไม่พอใจเขาอย่างมาก อีกทั้งในอีกหลายปีให้หลังก็บังเอิญมีภิกษุรูปหนึ่งเดินเคาะประตูปลาไม้** ผ่านหน้าจวนมา ฮูหยินผู้เฒ่าสกุลหลี่จึงได้ให้คนไปนิมนต์ภิกษุรูปนั้นเข้ามาทำนายชะตาชีวิต

* สาวใช้ห้องข้าง เป็นคำเรียกเมียบ่าวซึ่งไม่ได้รับการยกย่อง โดยมากรับไว้ก่อนรับอนุภรรยาหรือแต่งภรรยาเอกพักอยู่ในห้องด้านข้างที่ทะลุกับห้องนอนหลักของเจ้านายเพื่อให้สะดวกในการปรนนิบัติตอนกลางคืน จึงเป็นที่มาของชื่อดังกล่าว

** เกระปลาไม้ คือเครื่องเคาะจังหวะ ทำด้วยไม้เนื้อแข็ง แกะสลักเป็นทรงกลม ภายในกลวง ใช้เคาะประกอบการสวดมนต์ ชาวแต้จิ๋วเรียกว่า 'บั๊กอ้อ' แปลว่าปลาไม้ เพราะโดยมากจะแกะสลักเป็นรูปปลาซึ่งลึบมาอยู่ตลอดเวลา เป็นสัญลักษณ์ทางธรรมสื่อถึงผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน

ให้กับคนทั้งตระกูล ในตอนที่ท่านายให้หลีเหวยหยวน ภิกษุรูปนั้นนับนิ้ว
ขมวดคิ้วอยู่นาน ทำที่สุดได้กล่าวออกมาว่าหลีเหวยหยวนมีชะตาพิฆาต
ในอนาคตไม่ว่ากับครอบครัวหรือแผ่นดินล้วนแต่กลายเป็นกาลกิณี

เดิมทีฮูหยินผู้เฒ่าสกุลหลีเป็นคนเชื่อในพระพุทธรองค์ เชื่อมั่น
ในคำกล่าวของภิกษุเป็นที่สุดอยู่แล้ว ยามนี้เมื่อได้ยินภิกษุรูปนี้พูดออกมา
เช่นนี้ นางก็ยังไม่ชมชอบหลีเหวยหยวนเข้าไปอีก แทบไม่อยากให้ตนเอง
มีหลานชายคนโตผู้นี้เสียด้วยซ้ำ และทำที่ที่นางปฏิบัติต่อหลีเหวยหยวนนั้น
แน่นอนว่าย่อมเป็นการตัดสินใจที่ที่คนทั้งตระกูลจะปฏิบัติต่อเขาด้วย
ดังนั้นชีวิตในวัยเด็กของหลีเหวยหยวนจึงผ่านมาน่ารันทดยิ่ง

หลีเหวยหยวนถูกจัดให้ไปอยู่ในเรือนเล็กสันโดษแห่งหนึ่ง ข้างกาย
มีบ่าวรับใช้เพียงคนเดียว ยามปกติเขาจะถูกผู้อาวุโสในครอบครัวหรือ
ญาติพี่น้องที่อายุเท่ากันหรือน้อยกว่ารังแกอย่างไรบ้างนั้นไม่ต้องพูดถึง
แต่กระทั่งบ่าวรับใช้ยังกล้าแกล้งเอาเปรียบ ลิดรอนของกินของใช้
ที่เขาควรได้รับ ทั้งยังกล่าววาจาเยาะเย้ยเสียดสีด้วย

ลำบากถึงเพียงนี้แล้วแต่หลีหลังหว่านกลับเห็นว่าหลีเหวยหยวน
ยังมีชีวิตที่ไม่รันทดมากพอ ในภายหลังยังให้คู่ชู้ได้รับรู้ว่าปีนั้นที่บุตรสาว
ป่วยหนักจนตายไป เหตุผลเป็นเพราะตอนที่บุตรสาวของนางป่วยหนัก
ถูกคนสกุลหลีมองข้าม ไม่แม้แต่จะเชิญหมอมาตรวจดูแต่เนิ่นๆ บุตรสาว
ของนางถึงได้ตายไปเพราะช่วยเหลือไม่ทัน และเรื่องที่เป็นบิดาของนาง
ถูกเนรเทศในปีนั้นหาใช่แค่บิดาของนางไปลวงเกินขุนนางผู้มีอำนาจคนนั้น
เท่านั้น ทว่ายังเป็นเพราะแม่แต่นายท่านผู้เฒ่าสกุลหลีเองก็มีส่วนร่วมทั้ง
เรื่องราวเลวร้ายนั้นด้วย เหตุผลก็เพื่อประจบประแจงขุนนางผู้มีอำนาจคนนั้น

อยากเกาะขาเขาเพื่ออำนาจ

หลังรับรู้ความจริงทั้งสองเรื่องนี้ผู้ซื้อก็เสียสติไป ตอนนั้นไม่ว่าอย่างไร หลี่ชิวชงก็ยังมีความรักอันลึกซึ้งให้กับภรรยาของตนเอง เขาจึงไม่คิดแต่งงานใหม่ ภายหลังจากไว้ทุกข์สามปีแล้วหลังจากนั้นฮูหยินผู้เฒ่าสกุลหลี่ จึงตัดสินใจให้หลี่ชิวชงแต่งงานใหม่อีกครั้งเพื่อให้เขาลืมผู้ซื้อ กระนั้น หลี่ชิวชงก็ยังคงลอบพาหลี่เหวยหยวนไปพบกับผู้ซื้ออยู่บ่อยครั้ง เขาหวังให้ สองแม่ลูกได้มีเวลาอยู่ร่วมกัน ด้วยอยากให้ผู้ซื้อได้บรรเทาอาการคิดถึง บุตรชายลงบ้าง

เดิมทีสำหรับผู้ซื้อแล้วหลี่เหวยหยวนก็ถือเป็นจุดต่างพร้อยในใจ ที่ไม่อาจพูดออกไปได้แต่แรกอยู่แล้ว ตอนนี้นางยังมารับรู้ว่าการตายของ บุตรสาวตนเองกับทุกคนในครอบครัวล้วนมีส่วนเกี่ยวข้องกับสกุลหลี่ทั้งสิ้น หลังจากนางเสียสติก็ไร้ที่ให้ระบายนั่น ทุกครั้งที่ได้อยู่กับหลี่เหวยหยวน ตามลำพังนางก็จะทุบตีเขาอย่างบ้าคลั่ง ทั้งยังยึดเย็ดความคิดว่าเขาจะต้อง แก่แค่นและสังหารทุกคนในสกุลหลี่ด้วย

ภายใต้สภาพแวดล้อมเช่นนี้จิตใจของเด็กน้อยหลี่เหวยหยวน จะไม่บิดเบี้ยววิปริตได้อย่างไร

อิงตามทีหลี่หลิงหว่านเขียนในนิยาย ทั้งตัวและจิตใจของหลี่เหวยหยวน ล้วนถูกกักขังอยู่ในความมืดมิด ไม่มีแสงลอดผ่านเข้าไปแม้แต่หยอย ภายหลังจากเพื่อสร้างความสุขให้กับจิตใจอันวิปริตของเขาแล้ว หลี่เหวยหยวน จึงได้จับทุกคนมาวางกลางฝ่ามือแล้วจัดการจนสาแก่ใจ

เพราะเขารู้สึกว่าตัวเองไม่มีความสุข แล้วคนอื่นมีสิทธิ์อะไรมาทำให้ เขาต้องไม่มีความสุขอยู่เพียงคนเดียวด้วย ในเมื่อเขาไม่มีความสุข ทุกคน

ก็อย่าหวังจะมีความสุขเลย ดังนั้นเขาไม่เพียงแต่แก้แค้นอย่างบ้าคลั่งกับบรรดาผู้คนที่เคยเอาเปรียบและเหยียบย่ำเขาเท่านั้น การได้เห็นครอบครัวในบ้านแตกสลายแหวกขาด มีชีวิตอยู่อย่างยากลำบากยังเป็นความสุขอย่างหนึ่งของเขาด้วย เรียกว่าเข้ากับที่ภิกษุรูปนั้นเคยทำนายให้เขาเอาไว้ไม่ผิดเพียงชะตาพิฆาต... ในอนาคตไม่ว่ากับครอบครัวหรือแผ่นดินล้วนแต่กลายเป็นกาลกิณี

หลี่หลิงหวานคิดมาถึงตรงนี้ก็รู้สึกปวดท้อง นางเสียดสีไปแล้วหรือถึงได้เขียนตัวละครเช่นนี้ขึ้นมา ให้ทุกคนตั้งใจเรียนเพื่อทรมานพัฒนาชีวิตไปข้างหน้าไม่ดีกว่าหรือ ตอนนี้เป็นอย่างไรเล่า สุราชมที่บ่มออกมาต้องให้ตนเองเป็นคนดีเองแล้ว!

หลี่เหวยหยวนอายุสิบสามปีแล้ว การถูกผู้อื่นดูถูกเหยียบย่ำทั้งหมดที่ควรได้รับคงได้รับมาหมดสิ้นแล้วกรรมทั้งคำคำทอและการทุบตีอย่างเสียดสีจากผู้ช็อกก็คงได้รับมาเช่นกัน ความคิดแก้แค้นที่ถูกกรอกหูเหล่านั้นก็คงได้รับมาหมดแล้วด้วย ที่สำคัญที่สุดก็คือ... การเยาะเย้ยเสียดสีที่เจ้าของร่างเดิมหลี่หลิงหวานได้กระทำต่อเขานั้นก็ได้กระทำออกไปหมดแล้วใช่หรือไม่

ครั้งนี้ที่เจ้าของร่างเดิมถูกหลี่เหวยหยวนผลักล้มอย่างโหดเหี้ยมจนถึงขั้นเกิดจิตสังหารหวังให้ตายจริงๆ นั้นก็มีสาเหตุมาจากการที่เจ้าของร่างเดิมได้เห็นหลี่เหวยหยวนเดินออกมาจากเรือนที่กักขังผู้ช็อกและในยามนั้นหลี่เหวยหยวนก็เพิ่งโดนทุบตีและถูกต่อว่าอย่างบ้าคลั่งจากผู้ช็อกมารอบหนึ่ง

ผู้ช็อกใช้เชิงเทียนปลายแหลมที่ทำมาจากทองแดงตีเมฆไปยัง

ทุกส่วนบนร่างกายเขา อ้ามหิตเสียยิ่งกว่ายามที่ทรงหมัวมัวแทงเข็มใส่
จื่อเว่ย* มากมายนัก

หลี่หลิงหวนคิดอย่างสิ้นหวังไม่น้อย ตอนนี้นางควรทำอย่างไรดี
ควรทำให้ตนเองกลายเป็นแสงสว่างในใจหลี่เหว่ยหยวนเพื่อส่องแสงให้กับ
ชีวิตอันมีดมนของเขาอย่างนั้นหรือ

นางถูกความคิดที่จู่ๆ ก็ปรากฏขึ้นนี้ทำให้คลื่นไส้จนตัวสั่นไปทั้งร่าง
แม้จะถูกความคิดที่ปรากฏขึ้นมาอย่างกะทันหันนี้ทำให้คลื่นไส้เพียงใด
แต่พอหลี่หลิงหวนสงบสติอารมณ์ได้แล้วและกลับม้าย้อนคิดดู สุดท้าย
นางก็ยังคงตัดสินใจที่จะทำให้ตนเองเป็นแสงสว่างในใจหลี่เหว่ยหยวนให้ได้

นอกจากทอแสงให้กับชีวิตอันอ้างว้างและมีดมิดในวันข้างหน้า
ของเขาแล้ว นางยังจะทำได้ได้อีกเล่า แม้แต่นางเองก็สิ้นหวังแล้ว
เช่นกัน เพราะหลายปีมานี้เจ้าของร่างเดิมได้กลับแก่ลงและเอาเปรียบ
หลี่เหว่ยหยวนไปไม่น้อยเลย หากอิงตามที่ตนเองวางให้หลี่เหว่ยหยวน
เป็นคนใจคอคับแคบที่เพียงแค่วันถึงตามองยังต้องแก้แค้น ทั้งเขา
ยังเป็นคนที่มั่นสัจจะดวงสงสัยเป็นที่สุด เกรงว่าภายภาคหน้าต่อให้นาง
พยายามประจบประแจงเขาอย่างไรก็คงไม่มีประโยชน์ ดังนั้นมีผู้ทำให้
ตนเองกลายเป็นคนพิเศษสำหรับอีกฝ่ายตั้งแต่วันนี้ไปเสียเลย เช่นนี้
ในวันข้างหน้าเมื่อเขาปึกกล้าหาแข็งขึ้นแล้วก็คงไม่ถึงขั้นต้องสังหารนางให้ตาย
ใช่หรือไม่

หลังมันใจกับเป้าหมายของตนเองแล้ว ต่อให้เส้นทางที่จะนำไปสู่

* หรงหมัวมัวหรือแม่หมอง ตัวละครในเรื่ององค์หญิงกำมะลอ เป็นนางกำนัลอาวุโสคนสนิทขององค์หญิง
คอยทำเรื่องชั่วร้ายแทนผู้เป็นนาย วิศวกรรมที่อยู่ในใจผู้ชมคือการให้เข็มทำพารณชยาจื่อเว่ยองค์หญิงตัวจริง
ที่เข้าวังมาในฐานะนางกำนัล

เป้าหมายนี้จะยากลำบากยิ่งจนถึงขั้นที่นางต้องแสดงออกถึงความไร้ยางอาย ซึ่งจำเป็นต้องฝึกปรือเป็นเวลานานกว่าจะบรรลุเป้าหมายนี้ได้ กระนั้น หลีหลังหว่านก็ยังคงแสดงออกว่านางไม่สนใจปัญหานี้แต่อย่างใด

ให้นางไร้ยางอายก็ยังดีกว่าไร้ชีวิตมิใช่หรือ ในขณะที่เดียวกัน นางก็สร้างกำลังใจให้ตนเองเสียบๆ *ไม่ต้องกลัวๆ ต่อให้หลีเหวี่ยงหยวนผู้นี้ จะร้ายกาจเพียงใดก็เป็นคนที่ข้าเขียนขึ้นมาเอง* ต้องกล่าวว่าสำหรับทุกคน ในนิยายเรื่องนี้แล้ว ตัวตนของนางเปรียบได้กับเทพผู้สร้างอย่างไรอย่างนั้น นางที่เป็นถึงเทพผู้สร้างจะรับมือกับคนที่ตนสร้างขึ้นมาเองไม่ได้เสียหรือ เป็นไปไม่ได้หรอก หากเป็นเช่นนั้นก็ออกจะขายหน้าเกินไปแล้ว และแล้วในเวลาอันรวดเร็ว นางก็โดนความจริงตบหน้าอย่างร้ายกาจ...

ยามนี้เป็นช่วงตงจ้อพอดี เมื่อสองวันก่อนเพิ่งจะมีหิมะแรกของปี ตกลงมา

หิมะตกไม่หนัก เพียงตกลงมาราวกับปุยหิวอยู่สองวัน บนต้นไม้ และชายคาก็ปรากฏชั้นหิมะบางๆ ชั้นหนึ่งเท่านั้น แต่เป็นเพราะสองวันนี้ อากาศเย็นขึ้นมาก ต้นเหมยแดงทุกต้นที่ปลูกภายในจวนสกุลหลีแห่งนี้ จึงได้แบ่งบานภายในชั่วข้ามคืน

หลีหลังหว่านเขียนเอาไว้ในนิยายว่าภายในจวนสกุลหลีแห่งนี้ มีสวนดอกไม้ขนาดใหญ่มากอยู่แห่งหนึ่ง ภายในสวนแห่งนั้นปลูกต้นเหมย นับร้อยต้น ยามที่ดอกไม้เหมยแบ่งบานก็ราวกับทะเลดอกไม้เอ๋ยอย่างนั้น กลีบชมพูชาติทบซ้อน หอมหวานเชื้อเชิญคนมาเซยชม

นับตั้งแต่ข้ามมิติมาหลีหลังหว่านก็เฝ้าแต่อยู่ในห้องมาสองวันแล้ว

นางารู้สึกเบื่อหน่ายจึงอยากจะออกไปเดินเล่นบ้าง เหตุผลแรกก็เพื่อผ่อนคลายจิตใจ เหตุผลที่สองก็เพราะอยากไปเดินดูรอบๆ เพื่อสำรวจสถานที่จริง จะได้ว่านางมาอยู่ในสถานที่แบบไหนกันแน่

เดิมทีนางเป็นคนไม่ละเอียดอ่อน ทั้งยังมักหยุดเขียนนิยายไปเป็นพักๆ นับดูแล้วก็เขียนๆ หยุดๆ ไปประมาณเกือบหนึ่งปีครึ่งแล้ว แม้เหตุการณ์หลักๆ ในเรื่องจะยังคงจดจำได้อยู่ แต่ก็มียายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ บางอย่าง ที่นางหลงลืมไปหมดสิ้นแล้ว ดังนั้นเพื่อเป็นการป้องกันตัวไว้ก่อน นางจึงคิดว่าการเดินทางสำรวจดูรอบๆ ก็ถือเป็นเรื่องที่น่าจำเป็น อย่างน้อยจะได้คอยสังเกตสถานการณ์จริงของสถานที่ที่ตนเองอยู่ในตอนนี้...เหมือนดั่งคำพูดที่ว่ารู้เขารู้เรา รบร้อยครั้งชนะร้อยครั้ง

เมื่อคิดเช่นนี้หลี่หลิงหวานจึงเปิดปากเรียกเสี่ยวซานทันที ต้องการให้อีกฝ่ายไปหยิบชุดตัวหนึ่งมาให้ตนเอง

เสี่ยวซานเอ่ยถาม "คุณหนูต้องการสวมชุดสีอะไรและแบบใดหรือเจ้าคะ"

ที่ว่าหลี่หลิงหวานยังไม่ทันได้ตอบก็ถูกฮว่าผิงเฉยแทรกขึ้นมาก่อนแล้ว "ตาไม่มีแววเสียจริง" ฮว่าผิงหันหน้ามาตำหนิเสี่ยวซาน "เมื่อไม่กี่วันก่อนคุณหนูไม่ใช่เพิ่งได้รับเสื้อนวมสีแดงทับทิมปักลายผีเสื้อตอมบุปผาสีทองคำมาหรือกหรือ ไปหยิบเสื้อนวมตัวนั้นแล้วก็กระโปรงจีบรอบสี่ชมพูมาด้วย"

เสี่ยวซานไม่ได้ขยับ สายตามองอย่างขลาดกลัวไปที่หลี่หลิงหวาน หลี่หลิงหวานผู้ถูกคิดแทนกลับนึกในใจว่า ดี! ซ่างเป็นสาวใช้ที่ดี ยิ่งนัก ทำได้กระทั่งคิดแทนเจ้านายแล้ว!

ทว่านางเองก็ไม่ได้พูดอะไร เพียงแค่มือถือเป็นการบอกให้เสียชานไปทำตามทีฮว่าผิงพูด

วันที่หิมะตกเช่นนี้ได้สวมชุดสีแดงสดก็ดีเหมือนกัน มิเช่นนั้นหากสวมอาภรณ์สีจืดๆ สีอาภรณ์คงกลืนไปกับหิมะ กระทั่งนางมองตนเองแล้วยังรู้สึกหนาวจนแข็งตายเป็นแน่

ในตอนทีเสียชานไปค้นหาชุดที่ดูเสื้อผ้า หลีหลิงหว่านก็เรียกให้ฮว่าผิงมาทำผมให้ตนเอง

ในช่วงที่นอนอยู่บนเตียงนี้ ผมของหลีหลิงหว่านปล่อยสลายลงมานานแล้ว นางไม่อาจออกจากเรือนไปในสภาพปล่อยผมเช่นนี้ได้ หากให้ผู้อื่นพบเห็นเข้า พวกเขาจะมองนางด้วยสายตาที่แปลกประหลาดแน่นอน แต่นางก็เกล้าผมแบบโบราณไม่เป็น ดังนั้นจึงได้แต่ให้ฮว่าผิงมาทำแทนแล้ว

ฮว่าผิงรับคำก่อนจะพาหลีหลิงหว่านมานั่งบนเก้าอี้กลมหน้าโต๊ะเครื่องแป้ง โนมัตวลงหยิบหวีข้างที่วางอยู่บนโต๊ะขึ้นมาพยายามไม่หวีไปถูกบริเวณที่พันผ้าพันแผลเอาไว้ ทางหนึ่งก็เอ่ยถามหลีหลิงหว่าน "คุณหนู ท่านอยากเกล้าผมแบบใดหรือเจ้าคะ"

หลีหลิงหว่านคิดเล็กน้อยก่อนเอ่ย "แค่ผมหว่งคู่ก็พอ"

นางเป็นถึงคนเขียนนิยายโบราณ เมื่อก่อนจึงเคยค้นข้อมูลทางด้านนี้มาไม่น้อย

ฮว่าผิงรับคำ มือไม้คล่องแคล่วเกล้าผมหว่งคู่ให้นางอย่างเบา มือไม่ให้ผมตึงเกินไปจนส่งผลถึงบาดแผล จากนั้นจึงเปิดกล่องเครื่องประดับสองกล่องที่วางอยู่บนโต๊ะซึ่งทำจากไม้พะยูนหอมเคลือบเงาวาดลายผีเสื้อ

ดอมนอกให้ถึง* ภายในนั้นบรรจไปด้วยเครื่องประดับหลากหลายชนิด
ดูงดงามหรูหราเป็นอย่างยิ่ง

อย่างไรหลังหิวนั้นก็เห็นหลานสาวคนโตของสกุลหลี่ แม้ยามนี้
สกุลทางฝั่งของโจวชื่อจะตกอับไปแล้ว แต่ในปีที่โจวชื่อแต่งให้กับหลี่ชิวป้อนั้น
สกุลโจวก็ยังคงรุ่งเรืองดีอยู่ ดังนั้นจึงมีสินเจ้าสาวดีๆ มาด้วย ทั้งหลังหิวหิว
ยังเป็นบุตรสาวเพียงคนเดียว ไม่ว่าโจวชื่อมีของดีอะไรย่อมคิดถึงนางเสมอ
แม้นิยามนี้หลี่หลังหิวจะมียุเพียงแค่แปดขวบ แต่นางก็มีเครื่องประดับ
ในครอบครองมากมายแล้ว

ยามที่ฮว่าผิงเห็นบรรดาปิ่นแหวนต่างหูชั้นดีเหล่านี้ภายใน
กล่องเครื่องประดับ สายตาก็หยุดชะงักไปชั่วครู่ จากนั้นจึงเงยหน้าขึ้น
ส่งเสียงเอ่ยถาม "คุณหนู วันนี้ท่านอยากสวมเครื่องประดับแบบใดหรือ
เจ้าคะ"

กระจกสำริดฝังอัญมณีบนโต๊ะเครื่องแป้งถูกขัดถูจนเงาวับ
เป็นประกาย กระทั่งเส้นผมยังสะท้อนให้เห็นอย่างชัดเจน แม้หลี่หลังหิว
จะไม่ได้หันไปมองฮว่าผิง นางก็ยังสามารถมองเห็นอาการชะงักของอีกฝ่าย
ยามที่เห็นเครื่องประดับเหล่านั้นจากในกระจกสำริดได้ชัดเจนอยู่ดี

ในใจหลี่หลังหิวกระจ่างชัด เดิมที่ฮว่าผิงในนิยายก็เป็นคนละโมภ
เป็นคนที่ชอบแต่งตัวอยู่แล้ว และเจ้าของร่างเดิมหลี่หลังหิวนั้นก็ไม่ใช่
คนละเอียดรอบคอบอะไร ทั้งเครื่องประดับของนางก็มีอยู่มาก ภายหลัง
มีแต่จะยิ่งเพิ่มมากขึ้น ฮว่าผิงจึงมักแอบหยิบเครื่องประดับไปจำหน่าย
ที่ข้างนอก จากนั้นก็จะซื้อเครื่องประดับชิ้นใหม่มาสวมใส่

* ดอกให้ถึง หรือ Chinese Flowering Apple เป็นพืชตระกูลแอปเปิ้ล ดอกมีทั้งสีขาว สีมชมพูอ่อน และสีแดง

ฮว่าผิงนับว่าฉลาดอยู่หรือ เธอรู้ว่าต่อให้ขโมยเครื่องประดับของหลี่หลิงหว่านไปแล้วก็สวมใส่อย่างเปิดเผยไม่ได้อยู่ดี มีผู้หญิงเครื่องประดับเหล่านี้ไปขายแลกเงิน ทางหนึ่งสามารถสร้างรายได้ให้ตนเองเล็กน้อย อีกทางยังสามารถนำเงินเหล่านี้ไปซื้อเครื่องประดับแบบอื่นมาสวมใส่ ทำเช่นนี้จึงจะปลอดภัยที่สุด

ฮว่าผิงเองยังเป็นคนที่มีวาทีลึกลับอันยอดเยี่ยมและรู้ใจหลี่หลิงหว่านเป็นที่สุด เลือกรู้แต่คำพูดที่ผู้เป็นนายชอบฟัง เห็นหลี่หลิงหว่านเกลียดคนไหนก็จะคอยพูดให้ร้ายคนผู้นั้นต่อหน้านางเสมอ ทั้งยังคอยออกความเห็นว่าจะกลั่นแกล้งคนผู้นั้นอย่างไรดี ฉะนั้นเรื่องราวความร้ายกาจต่างๆ ที่หลี่หลิงหว่านกระทำต่อนางเอกหลี่หลิงเยียนและหลี่เหว่ยหยวนในนิยายนั้น มีเจ็ดแปดส่วนที่เป็นความดีความชอบของฮว่าผิง ภายหลังจากที่ฮว่าผิงไม่ชอบหลี่หลิงเยียนขึ้นมานั้นยังเคยอาศัยชื่อของหลี่หลิงหว่านไปลงมือกับอีกฝ่ายด้วย

ช่างทำผู้อื่นอายุขัยสั้นเสียจริง หลี่หลิงหว่านคิดอยู่ในใจเสียดๆ

เดิมทีในนิยายหลี่หลิงเยียนเป็นเพียงคนเดียวที่ทำดีกับหลี่เหว่ยหยวน นางคือแสงอาทิตย์ในใจเขาเสียวนะ เป็นแสงสว่างท่ามกลางความมืดมิดและความอ้างว้างในใจเขา ต่อให้หลี่เหว่ยหยวนมีความสุขกับการทรมาณผู้คนทั้งใต้หล้าเพียงใด แต่กับหลี่หลิงเยียนแล้วเขาก็ยังทำดีด้วยอย่างถึงที่สุด ในภายหลังที่เขาทรมาณหลี่หลิงหว่านเช่นนั้น เหตุผลส่วนหนึ่งก็มาจากที่เจ้าของร่างเดิมหลี่หลิงหว่านเคยรังแกหลี่หลิงเยียนมาก่อน

เมื่อคิดถึงว่าฮว่าผิงเป็นหนึ่งในสาเหตุที่ทำให้ชีวิตของเจ้าของร่างเดิมหลี่หลิงหว่านต้องมีจุดจบเช่นนั้น ตนก็ไม่อยากเก็บฮว่าผิงไว้ข้างกายอีก

ทว่านางเป็นบุตรสาวของคนในจวนสกุลหลี บิดานางดูแลรายรับจากการให้เช่าที่นาของจวนสกุลหลี มารดานางที่อยู่ข้างกายสูหยินผู้เฒ่าก็มีหน้ามีตา ไม่ใช่ัวขอแค่ตนพูดว่าจะย้ายนางไปแล้วก็จะสามารถย้ายนางไปได้ในทันที ดังนั้นจึงทำได้เพียงอดทนกับนางไปก่อนชั่วคราว

สุดท้ายหลีหลังหว่านก็เลือกหยิบเครื่องประดับมรุปรดอกไม้สีทองเล็กๆ สองดอกกับปิ่นมุกสองอันในกล่องเครื่องประดับชิ้นมาวางไว้บนโต๊ะอย่างไม่ใส่ใจ

ฮว่าผิงหยิบเครื่องประดับแต่ละชิ้นมาเสียบลงบนมวยผมทั้งสองข้าง ขณะนั้นเสี่ยวชานก็หยิบชุดที่ก่อนหน้านี้ฮว่าผิงเป็นคนเอ่ยบอกชุดนั้น ออกมารอปรนนิบัติหลีหลังหว่านเปลี่ยนชุดแล้ว

เดิมทีหลีหลังหว่านคิดอยากเปลี่ยนชุดเอง ด้วยเคยชินกับการแต่งตัวด้วยตนเองมาตลอด จู่ๆ มีคนมาคอยปรนนิบัติเช่นนี้ทำให้นางรู้สึกตะขิดตะขวงใจอยู่บ้าง ก่อนที่นางจะรู้ว่าตนเองคิดมากเกินไปแล้ว

อาการชุดนี้แม้มองภายนอกจะดูเรียบง่ายก็จริง แต่ยามที่สวมใส่กลับซับซ้อนยิ่งนัก แม้แต่นางยังสวมใส่ไม่เป็น...

ท้ายที่สุดหลีหลังหว่านก็สวมชุดเสร็จเรียบร้อยภายใต้การปรนนิบัติของเสี่ยวชาน ก่อนจะคลุมเสื่อคลุมขนนกสีแดงสดใสตัวเดิมที่เคยคลุมเอาไว้ ตั้งแต่แรกทับอีกครั้ง ในอ้อมแขนยังมีเตาพก* ทรงพิททองเล็กๆ ใบหนึ่ง นางตั้งใจจะออกไปสัมผัสสรวงดอกไม้จวนสกุลหลีที่ตนบรรยายเอาไว้ในหนังสือว่า 'เต็มด้าทิวทัศน์ของหมู่มวลงบุปผชาตินานาชาตินาพรณ' เสียหน่อย

* เต่าพก เป็นเครื่องให้ความอบอุ่นแบบพกพาที่มีมาตั้งแต่สมัยโบราณจนถึงปัจจุบัน ลักษณะเป็นกล่องเล็กๆ มีหูหิ้วหรือเป็นตั๊บ มีสายคล้องด้านบนเพื่อให้ไอร้อนจากไฟที่จุดด้านในส่งความอบอุ่นออกมา

ยามที่หลิหิงหว่านออกจากเรือนกีฬาเพียงเสี้ยวชานมาด้วย
ไม่มีฮว่าฝิงติดตาม

เห็นได้ชัดว่าฮว่าฝิงเป็นคนหัวไวและควบคุมได้ยาก หาก
หลิหิงหว่านคิดอยากหลอกล่อยอมไม่ใช่เรื่องง่าย เมื่อเทียบกันแล้ว
เสี้ยวชานกลับใสซื่อกว่ามาก นางสามารถหลอกล่อและควบคุมอีกฝ่าย
ได้ง่ายกว่า

ปีนี้เสี้ยวชานอายุเก้าขวบแล้ว เป็นสาวใช้ที่เพิ่งถูกซื้อตัวเข้ามาใหม่
คำพูดคำจาและการกระทำล้วนระมัดระวัง เสี้ยวชานจะคอยเดินตามหลัง
หลิหิงหว่าน หากผู้เป็นนายไม่ชวนคุยขึ้นมาก่อนนางก็ไม่กล้าเปิดปากพูด
เกี่ยวกับเรื่องนี้หลิหิงหว่านค่อนข้างพึงพอใจอย่างมาก

แม้ยามนี้ในใจนางจะกำหนดเป้าหมายชัดเจนแล้ว แต่อย่างไร
ก็เพิ่งมาถึงยังสถานที่แห่งใหม่ พุดไปแล้วที่นี้ก็มิต่างจากสถานที่ลับลับ
ถ้าบอกว่านางไม่กังวลเลยยอมเป็นการโกหกอย่างแน่นอน

นางเดินซำๆ ไปตามทางเดินยาวรอบสวนดอกไม้ ดวงตาควาดมอง
ไปรอบด้าน

สมแล้วที่เป็นสถานที่สำหรับดื่มด่ำทิวทัศน์ของหมู่มวลบุปผชาติ
นานาพรรณ ต่อให้ในยามนี้จะเป็นฤดูหนาวที่สรรพสิ่งราวกับไร้ชีวิตชีวา
ทว่าภายในสวนดอกไม้แห่งนี้กลับเต็มไปด้วยสีส้มมากมาย

ที่นี่มีต้นไม้ที่เขียวขจีตลอดทั้งสี่ฤดูอย่างต้นการบูรและต้นกุย
ต้นหนี่วจิน* ที่ให้ผลสีอย่างหินปะการังแดงขนาดเท่าเมล็ดถั่ว ดอกลำเหมย**

* ต้นหนี่วจิน หมายถึงต้น Ligustrum lucidum เป็นพืชที่เขียวชอุ่มตลอดปี เปลือกสีเทาเกลี้ยง มีผลสีแดง

** ลำเหมย แปลตรงตัวว่าเหมยเดือนสิบสอง เป็นไม้ดอกที่ออกดอกในฤดูหนาว ส่วนมากจะเป็นสีเหลือง
แต่ก็มีที่เป็นดอกสีชมพูหรือแดง คนทั่วไปรู้จักในชื่อต้น Japanese Allspice (Chimonanthus praecox)
แต่คนญี่ปุ่นเรียกว่าโรโบ

สี่เหลี่ยมที่ยื่นหยัดอยู่ตรงมุมกำแพงริมน้ำ มีหิมะบางๆ ชั้นหนึ่งอยู่บนพื้นมองดูแล้วทำให้จิตใจสดชื่นเป็นอย่างยิ่ง

หลี่หลิงหว่านยกเท้าก้าวลงจากระเบียงทางเดินไป

ในอากาศยังมีเกล็ดหิมะเกล็ดเล็กๆ โปรยปรายลงมา เสี่ยวซานกางร่มผ้าไหมเคลือบน้ำมันสีเขียวออกบังหิมะบนศีรษะหลี่หลิงหว่าน แต่นางกลับเห็นว่ายุ่งยาก บอกให้เสี่ยวซานกางบังหิมะบนศีรษะตนเองไปคนเดียวก็พอ ส่วนนางกลับยกหมวกคลุมศีรษะของเสื้อคลุมขึ้นสวมแล้วเดินต่อไปในสวนดอกไม้ เท้าของนางสวมรองเท้าที่ทำมาจากหนังแพะจึงไม่กลัวความชื้นจากกองหิมะบนพื้น เพียงมุ่งหน้าเดินไปยังสวนดอกไม้ในมุมที่อยู่ลึกเข้าไป

เสี่ยวซานรีบร้อนติดตามมาด้านหลัง

เดิมทีเจ้าของร่างเดิมหลี่หลิงหว่านในนิยายก็เป็นเพียงตัวประกอบหญิงเท่านั้น ทั้งยังเป็นแค่ตัวประกอบหญิงในนิยายช่วงครึ่งแรก จำนวนครั้งในการปรากฏตัวนับได้ว่าไม่มาก เกี่ยวกับสาวใช้ข้างกายนางนั้นหลี่หลิงหว่านยอมไม่เสียเวลาไปอธิบายอะไรมากมาย เสี่ยวซานเองก็มิกล้าถึงแค่น้อยนิดเพียงไม่กี่คำว่ามีสาวใช้คนนี้ปรากฏตัวอยู่เท่านั้น แท้จริงแล้วอีกฝ่ายมีนิสัยเช่นไร เป็นคนแบบไหนนั้นก็ไม่มีใครเคยเขียนถึงมาก่อนแม้แต่ประโยคเดียว

แต่คิดไม่ถึงว่าเสี่ยวซานจะเป็นคนจงรักภักดีต่อเจ้านายขนาดนี้

เห็นหลี่หลิงหว่านยังคงมุ่งหน้าเดินตรงไป นางก็ไม่สนใจความลำบากในการย่างเดิน รีบก้าวเท้าอย่างทุลักทุเลบนกองหิมะมาขวางที่ด้านหน้าหลี่หลิงหว่านพร้อมรีบร้อนเอ่ย "คุณหนู ท่านเดินไปไกลกว่านี้

ไม่ได้แล้วเจ้าคะ"

"ทำไมข้าจะไปไม่ได้" หลีหลิงหว่านหยุดฝีเท้าแล้วมองไปที่นางข้างหน้านั้นเป็นสถานที่อะไรกัน กระทั่งข้ายังไปไม่ได้เชียรวรี!"

"ข้างหน้า...ข้างหน้า..." เสี่ยวซานพยายามเค้นคำพูดจนใบหน้าแดงก่ำ กระทั่งตะกุกตะกักออกมาแล้วนางถึงค่อยรวบรวมความกล้าพูดมันออกมาได้ "หากยังไปต่อ ข้างหน้าก็จะเป็นสถานที่ที่ต้องห้ามแล้วเจ้าคะ ฮูหยินผู้เฒ่าเคยพูดแต่แรกแล้วว่าคนในจวนทุกคนไม่ว่าใครก็ไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปในนั้น หากฮูหยินผู้เฒ่าทราบเรื่องขึ้นมาเมื่อใด คนผู้นั้นจะถูกโทษและถูกไล่ออกจากจวนเจ้าคะ"

หลีหลิงหว่านเข้าใจเรื่องราวในทันที

เห็นที่ข้างหน้านั้นคงเป็นสถานที่ที่ใช้กักบริเวณผู้ซื้อเป็นแน่ เดิมทีนางก็อยากจะไปดูที่นั่นแต่แรกอยู่แล้ว นางจึงเอ่ยกับเสี่ยวซาน "ไม่เป็นไร ข้าเป็นหลานสาวคนโตของท่านย่า เจ้าคิดว่าท่านย่าจะกล้าโทษหรือไล่ออกจากจวนจริงๆ หรือ เจ้าหลีกไปเถอะ ข้าอยากจะได้ไปดูสักหน่อย"

ทว่าเสี่ยวซานกลับไม่ยอมหลีกทางให้ ไม่ว่าจะหลีหลิงหว่านจะพูดหรือทำหน้าตึงตังใส่อย่างไรนางก็ยังไม่หลีก เพียงพูดซ้ำไปมาว่า "คุณหนู ท่านไปที่นั่นไม่ได้เจ้าคะ"

หลีหลิงหว่านคาดไม่ถึงว่าเสี่ยวซานจะหัวรั้นถึงเพียงนี้ ช่วงขณะนั้นจึงคิดหาหนทางไม่ออก ทำได้เพียงกุมขมับอย่างจนปัญญา

ยื้อกันไปมาเช่นนี้สักพักหนึ่ง หลีหลิงหว่านก็เห็นคนเดินออกมาจากสถานที่ที่เสี่ยวซานบอกว่าเป็นสถานที่ต้องห้ามแห่งนั้น

ท่ามกลางอากาศที่มีหิมะโปรปรายลงมา กระทั่งชายค้ายังมีน้ำแข็ง

ห้อยย้อย บนพื้นก็ปรากฏแผ่นน้ำแข็ง ทว่าบนร่างกายคนผู้นั้นกลับสวมเพียงชุดจืดตัว* บางๆ ชุดหนึ่งที่ซักจนสีน้ำเงินกลายเป็นสีขาวไปแล้ว ที่เท้าก็สวมเพียงรองเท้าผ้าเก่าขาดคู่หนึ่ง ตัวรองเท้าเองยังขึ้นไปด้วยน้ำจากหิมะจนทั่ว ยามที่เดินจะทิ้งรอยน้ำขนาดใหญ่เอาไว้

แต่ต่อให้เป็นเช่นนั้นคนผู้นั้นก็ไม่มีท่าทีว่าจะหนาวแข็งจนตัวหดอเลยแม้แต่น้อย ตรงกันข้ามเขากลับยึดแผ่นหลังอันผอมมิใช่ได้อย่างมั่นคงราวกับต้นไผ่กลางพายุหิมะที่ไม่มีวันยอมก้มศีรษะให้กับผู้ใด

ภายในสวนดอกไม้แห่งนี้ จู่ๆ ก็ปรากฏเด็กหนุ่มอายุราวสิบสองสิบสามเช่นนี้ขึ้นกะทันหัน ทั้งยังสวมอาภรณ์เก่าขาด มีกลิ่นอายแข็งกร้าวแผ่ออกมา และเดินมาจากทิศของเรือนที่ใช้กับบริเวณตู้เสื้อผ้าอดีทูลี่หลังหว่านรู้สึกรู้ว่าตนเองสามารถคาดเดาถึงตัวตนของคนผู้นี้ได้

นี่จะต้องเป็นหลี่เหวยหยวนอย่างไม่ต้องสงสัย

นางเองก็จินตนาการถึงสถานการณ์ตอนที่ได้พบกับหลี่เหวยหยวนครั้งแรกอยู่หลายแบบ แต่นึกไม่ถึงว่าจะได้เจอกันในตอนนี้ ช่วงเวลาที่นางไม่ทันได้เตรียมตัวมาก่อน *มารดาเถอะ* ช้ำยังไม่ได้เตรียมใจรับมือกับเขาเลยสักนิด แล้วที่นี้ควรจะทำอย่างไรดีเล่า

* ชุดจืดตัว คือชุดคลุมยาวแขนใหญ่กว้าง เวลาสวมสลับสีด้านซ้ายจะทับด้านขวา ในสมัยซึ่งเป็นชุดสำหรับภิกษุหรือนักพรต ต่อมาในสมัยหมิงเป็นที่นิยมในหมู่บัณฑิต

2

สายตาของหลี่หลิงหว่านกับหลี่เหวยหยวนประสานกันท่ามกลาง
หิมะโปรยปราย เพียงสบตาครั้งเดียวหลี่หลิงหว่านก็รู้สึกสั่นสะท้านไปทั้งร่าง
นางเพิ่งตระหนักได้ว่าก่อนหน้านี้อ้วนเป็นนางที่กำลังหลอกตนเองอยู่

อะไรคือนางเป็นเทพผู้สร้าง อะไรคือหลี่เหวยหยวนก็แค่ตัวละคร
ที่นางเขียนขึ้นมาเท่านั้น อะไรคือนางที่เป็นถึงเทพผู้สร้างจะจัดการตัวละคร
ที่ตนเองเขียนขึ้นมาตัวหนึ่งไม่ได้เสียหรือ...

ทันทีที่ได้สบเข้ากับสายตาดูจะมีดน้ำแข็งของเขาแล้ว หลี่หลิงหว่าน
ก็ตระหนักถึงเรื่องหนึ่งได้อย่างลึกซึ้ง นั่นก็คือเด็กหนุ่มผู้มีแววตาเย็นชา
อำมหิตตรงหน้านี้ไม่ได้เป็นเพียง 'หลี่เหวยหยวน' คำสามคำทั่วไปที่นาง
เขียนในนิยายอีกแล้ว ยามนี้เขามีชีวิตขึ้นมาจริงๆ และกำลังยืนตัวเป็นๆ
อยู่ตรงหน้านางในตอนนี้ เมื่อรวมเข้ากับที่ตนเองเขียนให้เขาเป็นคน
มีสติปัญญาสูงส่ง ใจคอคับแคบ และโหดเหี้ยมอำมหิต ในกายภาคหน้า

เขาจะต้องกลับมาแก้แค้นคนที่เคยเยาะเย้ยดูถูกเหยียบย่ำเขาอย่างบ้าคลั่ง
ซึ่งหนึ่งในนั้นยังรวมหลี่หลิงหว่านอยู่ด้วย...

เพียงชั่วพริบตาหลี่หลิงหว่านก็คิดถึงจุดจบอันน่าอนาถของ
เจ้าของร่างเดิมในนิยายขึ้นมาได้ทันที นางพลันรู้สึกวาทังร่างกำลัง
สิ้นสะท้าน กระทั่งลมหายใจที่ออกมาในตอนนี้อย่างไม่อุ่นเหมือนแต่ก่อน
กลับเป็นไอน้ำแข็งที่เต็มไปด้วยความเย็นยะเยือกและแฝงไว้ซึ่งกลิ่นอาย
ของความตาย

นางมองหลี่เหวยหยวนด้วยหัวใจที่สั่นระรัว ก่อนจะพยายามฝืน
ใบหน้าที่แทบแข็งกระด้างเหยียดรอยยิ้มออกมาด้วยยากแสดงเจตนาดี
ต่อหลี่เหวยหยวน แต่สายตาของเด็กหนุ่มยังคงประจักษ์มีดน้ำแข็ง
อันคมกริบเช่นเดิม

หลี่หลิงหว่านรู้สึกวาทังหัวใจอันบอบบางในอกของนางนั้นใกล้จะถูก
สายตายื่นเหยียบอำมหิตของเขามองจนเป็นรูปพรุนแล้ว สองขาของตนเอง
ก็สั่นระริกจนเกือบจะยืนไม่ไหว นางแทบทรุดลงไปกองกับพื้นอยู่แล้ว

เป็นสายตาที่ทำให้คนอายุชั้ยสั้นจริงๆ เพียงแค่ถูกเขาจ้อง
ก็รู้สึกกดดันมากขนาดนี้แล้ว ภายหลังกางจะยังประจบประแจงและ
เกาะแข้งเกาะขาเขาได้อย่างไร จะไม่ถูกเขาทำให้แข็งจนกลายเป็น
น้ำแข็งแคะสลักที่ไม่มีวันเกิดใหม่ได้อีกตลอดไปเลยหรือ

หลี่หลิงหว่านพลันรู้สึกวาทังหนทางข้างหน้าช่างมืดมิดยิ่งนัก

หลี่เหวยหยวนไม่ได้มองหลี่หลิงหว่านอีก เด็กหนุ่มตั้งสายตา
ของตนเองกลับมาแล้วเดินมุ่งหน้าต่อไปตามทางของตน ท่ามกลางหิมะ
ที่ยังตกอยู่เขาไม่เหลือบแลไปที่ใดสักนิด

หมีหิ้งหว่านพยายามกระตุ้นความฮึกเหิมในใจตนเอง

นางไม่มีทางยอมแพ้ และนางก็ไม่สามารถยอมแพ้ได้ด้วย จุดจบของการยอมแพ้คือความตาย แต่นางเป็นถึงเทพผู้สร้างของทุกคน ในนิยายเรื่องนี้ รวมถึงหมีหิ้งหว่านคนเฒ่าคนแก่แสนร่าเริงจากตรงหน้านี้ด้วย ดังนั้นนางจำเป็นที่จะต้องกำราบเขาให้ได้ ทั้งยังต้องคอยหลอมละลายเขาอย่างเด็ดเดี่ยวแน่วแน่ ให้ตนเองได้กลายเป็นแสงอาทิตย์ในใจเขา ขับไล่ความมืดมิดและความอ้างว้างในจิตวิญญาณเขาออกไป

ด้วยเหตุนี้หมีหิ้งหว่านจึงหมุนตัวแล้วเดินตามหลังหมีหิ้งหว่านทางหนึ่งรีบก้าวเร็วๆ เพื่อไล่ตามเขา อีกทางก็เปิดปากเอ่ยเรียกเขาเสียงใสว่า "พี่ชาย"

เดิมทีในนิยายนางเขียนให้หมีหิ้งเขียนเรียกหมีหิ้งหว่านว่า 'พี่ชาย' มาโดยตลอด และหมีหิ้งหว่านเองก็ชื่นชอบยิ่งนัก ดังนั้นตอนนี้นางเลยยิ้มมาใช้เรียกเขาก่อนเป็นการชั่วคราว

ตอนที่หมีหิ้งหว่านได้ยินหมีหิ้งหว่านเรียกตนเองว่าพี่ชายนั้น ฝ่าเท้าของเขาก็ชะงักลงอย่างเห็นได้ชัด แต่หลังจากนั้นเขาก็เริ่มก้าวเดินต่อ ทั้งยังเพิ่มความเร็วมากกว่าเดิม

น่าตลกชะมัด! มารน้อยตนนี้ถึงกับเรียกข้าว่าพี่ชาย? เมื่อก่อนเวลาที่นางเห็นข้ามิใช่ว่าเอาแต่ยกมือทำสะพานแล้วขีดหน้าเรียกข้าว่า 'เจ้าชยะ' หรือไร

หมีหิ้งหว่านคิดว่าตนเองคงโดนความเย็นกัดจนเสียแล้วเป็นแน่ เมื่อครู่ถึงได้หิวแหว่ไปเช่นนั้น

แล้วเขาก็รู้ได้ชัดเจนว่านี่หาใช่อาการหิวแหว่ เพราะว่าหมีหิ้งหว่าน

ยังคงเอาแต่เรียกเขาว่าพี่ชายไม่หยุด

เด็กหญิงอายุแปดขวบย่อมมีช่วงระยะของการก้าวขาที่ไม่กว้างนัก
ข้ามบนพื้นยังเป็นหิมะที่เดินยาก นางจึงได้แต่วิ่งอยู่บนพื้นหิมะอย่างทุลักทุเล
เช่นนี้ไปตลอดทาง พยายามเร่งตามพี่เท้าของเขาให้ทัน

หลี่เหว่ยหยวนเอียงศีรษะไปมองเด็กน้อย หางตาเห็นภาพนี้แล้ว
เขาก็ตั้งสายตากลับ ในใจคิดอย่างเย็นชาว่า *เจ้ามารน้อยตนนี้
กำลังวางแผนร้ายอะไรอีก*

เมื่อสองวันก่อนเขาเดินออกมาจากเรือนที่กักบริเวณตู้ซื่อ
เพิ่งเดินไปได้ไม่กี่ไกลก็เจอเข้ากับหลี่หลิงหว่าน ตอนนั้นนางเซ็ดหน้า
และยกมือเท้าสะเอวยืนอยู่ตรงหน้าเขา ใช้สายตาดูทุกอย่างที่สุดดมองมา
น้ำเสียงของนางไม่ยอตัวอย่างยิ่งขณะเอ่ยถามเขา 'เจ้าชยะ! เจ้าโผล่มาจาก
ที่ใดกัน'

พอมองไปเห็นเรือนปลีควิวที่อยู่ด้านหลังเขา บนใบหน้านาง
ก็ปรากฏความเข้าใจกระจ่าง ก่อนจะชี้นิ้วมาทางเขา

'ที่แท้เจ้าก็เข้าไปในสถานที่ต้องห้ามนี่เอง ท่านย่าเคยพูดไว้แล้ว
ไม่ว่าใครก็ไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปในสถานที่ต้องห้าม คนที่เข้าไป
จะต้องถูกโบย ช้ำยังต้องถูกขับออกจากจวนด้วย ฮ่าๆ ข้าจะไปบอกท่านย่า
เรื่องที่เจ้าเข้าไปในสถานที่ต้องห้ามเดี๋ยวนี้เลย'

พูดจบนางก็หมุนตัวเตรียมวิ่งจากไป

ยามนั้นหลี่เหว่ยหยวนกำลังเจ็บปวดไปทั้งร่าง สภาพจิตใจของเขา
ย่ำแย่ยิ่งนัก เขาเพิ่งโดนมารดาแท้ๆ ของตนเองใช้ปลายแหลมของเชิงเทียน

ทีมแพ่งร่างกายเขาอย่างรุนแรง ทำราวกับว่าเขาไม่ใช่บุตรชายของนาง แต่เป็น ศัตรูที่นางไม่อาจอยู่ร่วมโลกได้อย่างไรอย่างนั้น ไม่ว่าใครที่ถูกกระทำเช่นนี้ จิตใจย่อมย่ำแย่อยู่แล้ว

ในช่วงเวลานั้นหลีเหวยหยวนแทบจะหมดความอดทน เขาอยากพุ่งเข้าไปบีบคอผู้ชื้อให้ตายเสียเลย

ทว่าเขายังอดทนได้อยู่

เด็กหนุ่มอายุสิบสามปีได้แต่ยืนกำหมัดแน่นอยู่บนพื้นอันเย็นเฉียบ เขาไม่หลบและไม่หลีกเลี่ยง เพียงแค่ปล่อยให้มารดาแท้ๆ หยิบเชิงเทียน มาแทงบนร่างกายเขาอย่างบ้าคลั่ง พร้อมกับฟุ้งนางดำทอว่าเขาเป็น ลูกนางโลม พูดว่าเหตุใดเขายังไม่ตายๆ ไปเสียที

เหตุใดข้าถึงเป็นลูกนางโลมไปได้ ในใจหลีเหวยหยวนคิดอย่างเย็นชา หรือว่าข้าจะไม่ใช้ลูกของนาง?

เหตุใดเด็กในครอบครัวอื่นล้วนได้รับการปฏิบัติอย่างอ่อนโยน จากมารดา แต่ข้ากลับถูกมารดาแท้ๆ ของตนเองทำร้ายทารุณเช่นนี้ หรือว่าข้าสมควรตายไปจริงๆ?

เด็กหนุ่มสภาพจิตใจย่ำแย่อย่างมาก ข้าในเวลานั้นยังถูกหลีหิงหว่าน ทำตัวยั่วยุเช่นนั้นใสอีก

ยามนั้นเขาเงยหน้าขึ้นมองหลีหิงหว่าน เด็กหญิงแต่งกายหรูหรา บนใบหน้างดงามมีแต่ความอวดดีและการดูถูกเหยียดหยามเขา นางยัง ข่มขู่ว่าจะนำเรื่องที่เขาเข้าไปในสถานที่ต้องห้ามไปบอกแก่สูหยินผู้เฒ่า ด้วย

เด็กหนุ่มพลันมีโทสะผุดวาบขึ้น กระทั่งเกิดความกล้าที่จะกระทำ

เรื่องชั่วช้าขึ้นมา เขายืนมือออกไปผลักเด็กหญิงอย่างเหี้ยมโหด

เขามองเห็นว่าที่ด้านหลังหลีหลิงหว่านมีหินแหลมคมอยู่ก้อนหนึ่ง ต่อให้เป็นตอนที่กระทำเรื่องชั่วช้าแค่นั้น ในใจเขาก็ยังสามารถคำนวณได้อย่างรวดเร็ว ดูจากความสูงของหลีหลิงหว่านแล้ว ตอนที่นางล้มลงไป ท้ายทอยจะต้องกระทบเข้ากับหินก้อนนั้นอย่างแน่นอน

ผลลัพธ์ย่อมเป็นไปตามที่เขาคำนวณไว้ ตอนที่หลีหลิงหว่านล้มลงไป ท้ายทอยก็กระทบเข้ากับหินก้อนนั้นอย่างแม่นยำจริงๆ

เสียงตึงตังขึ้นอย่างชัดเจน จากนั้นเลือดสดๆ ก็ค่อยๆ ไหลริน จากก้อนหินแผ่ลามลงมาบนพื้นทันที

มองเห็นเลือดที่คดเคี้ยวลงมาหลายสายนั้น ในใจหลีเหวยหยวน ก็บังเกิดความรู้สึกดีขึ้นมา ความรู้สึกดีเช่นนี้ทำให้เขาสัมผัสได้ว่าหัวใจนอกกำลังเต้นตุ้บตุ้บลง ฝ่ามือขึ้นเหงื่อ ปากแห้งผาก แต่บนใบหน้าของเขายังคงรักษาความเย็นชาเฉยเมยเอาไว้ได้อยู่

สายตาของเขากวาดมองไปยังเด็กหญิงที่อยู่ในแวนตาเต็มไปด้วย ความหวาดกลัวและไม่อยากเชื่อคราหนึ่งอย่างไม่แยแส ก่อนหมุนตัวจากไปทันที

ตอนนั้นไม่มีสาวใช้ติดตามอยู่ข้างกายหลีหลิงหว่าน ขอเพียงนางนอนเลือดไหลอยู่ที่นี้เพียงลำพัง สุดท้ายนางจะต้องตายแน่ๆ ใช่หรือไม่ พอนางตายไปแล้วก็จะไม่มีผู้ใดรู้เรื่องที่เขาเป็นคนผลักนางอีก

น่าเสียดายที่หลีหลิงหว่านยังไม่ตาย

หลีเหวยหยวนคิดในใจอย่างขะเขย่ง เหตุใดหลีหลิงหว่าน

ถึงยังไม่ตายกัน นางนำเรื่องนี้ไปบอกสหายินผู้เฒ่าแล้วหรือ เอะ ต่อให้ นางนำเรื่องนี้ไปบอกกับสหายินผู้เฒ่าแล้วก็ไม่เป็นไร อย่างมากก็แค่ให้ สหายินผู้เฒ่าทุบตีซ้ำให้ตาย ถึงอย่างไรแม้แต่มารดาแท้ๆ ยังพูดว่า เหตุใดข้ายังไม่ตายไปเสียที หนนี้หากข้าถูกทุบตีจนตายแล้วจริงๆ เช่นนั้นก็เป็นการช่วยให้นางสมปรารถนาแล้วมิใช่หรือ

เกิ้ลดิหิมะอันเย็นเยียบร่วงมาบนใบหน้าหลี่เหวยหยวน ก่อนจะ กลายเป็นน้ำไหลลงมาจากบนใบหน้าเขาอย่างรวดเร็ว มองดูแล้วราวกับ เขากำลังรำไห่อย่างไรอย่างนั้น

ต่อให้ซ้ำตายไป บนโลกใบนี้ก็คงไม่มีใครร้องไห้เพื่อซ้ำกรรมัง

ทางหนึ่งหลี่เหวยหยวนคิดในใจอย่างไม่แยแสเช่นนี้ อีกทาง ฝี่เท้าของเขาก็ย้ายไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว

หลี่หลิงหว่านยังคงเดินตามอยู่ข้างหลังอย่างทุลักทุเล

เดิมที่ร่างกายนี้ก็เป็กร่างที่บอบบางอยู่แล้ว เกรงว่าจะไม่ค่อยได้ ออกกำลังด้วย เพียงวิ่งไปได้ไม่กี่ก้าวนางก็แทบจะหายใจไม่ทันอยู่แล้ว ทว่าหลี่หลิงหว่านยังคงไม่หยุดฝี่เท้า

หลี่เหวยหยวนอยู่ข้างหน้านางนี่เอง ไม่ว่าจะอย่างไรวันนี้นางจะต้อง แสดงความเป็นมิตรต่อหน้าเขาให้ได้ สร้างความประทับใจดีๆ ให้กับเขา จึงจะถูกต้อง

เดิมที่หลี่เหวยหยวนก็เดินไวมากอยู่แล้ว หลี่หลิงหว่านที่ทั้งแขนและ ขาสั้นกว่าย่อมไม่มีทางไล่ตามเขาได้ทัน นางจึงต้องวิ่งไปพร้อมร้องเรียกเขา ด้วยเสียงหอบแฮกๆ "พี่ชาย รอช้าด้วยสิ ข้ามีเรื่องจะพูดกับพี่!"

หลี่หลิงหว่านจะต้องบอกกับหลี่เหวยหยวนว่านางไม่มีทางบอก

เรื่องที่เขาผลักดันนางจนเกือบตายให้สูญหินผู้เฒ่ารู้ มิเช่นนั้นหากให้คนผู้นี้ คิดว่านางจะนำเรื่องนี้ไปบอกสูญหินผู้เฒ่าละก็ ไม่แน่ว่าภายในไม่กี่วันนี้ เขาอาจจะเล่นงานนางก็เป็นได้

อาศัยสติปัญญาของหลี่เหวยหยวน หากเขาอยากเล่นงานตนจริงๆ หลี่หลิงหว่านรู้ดีว่าตนเองจะต้องป้องกันอีกฝ่ายไม่ได้แน่

แต่หลี่เหวยหยวนไม่ได้สนใจนางเลย เขาเอาแต่เดินมุ่งไปข้างหน้า จนถึงเรือนที่เขาพักอาศัยอยู่

หลี่เหวยหยวนผลักประตูเรือนเปิดออกก่อนก้าวเท้าเข้าไป จากนั้น ก็หันตัวกลับมาปิดประตูไม้เก่าๆ พังๆ สองบานเข้าหากัน ทั้งยังลั่นดาล อีกด้วย

รอจนเขาทำทุกอย่างเสร็จเรียบร้อยแล้ว ผ่านไปอีกสักพักหนึ่ง หลี่หลิงหว่านถึงไล่ตามมาทัน

นางหยุดยืนที่หน้าประตูทางเข้า อากาทรอบยังไม่ทันหายก็ยกมือขึ้น เคาะประตูเรียกแล้ว "พี่ชาย เปิดประตูสิเจ้าคะ ข้ามีเรื่องจะพูดกับพี่ชาย"

แม้หลี่เหวยหยวนจะไม่ได้เปิดประตู แต่เขาก็ไม่ได้จากไปไหน เพียงยืนอยู่ด้านหลังประตูเงียบๆ อยากรู้ว่าหลี่หลิงหว่านตั้งใจจะทำอะไรกันแน่

ตอนนั้นเองเสี่ยวชานก็หอบแฮกๆ ตามมาทัน นางเห็นหลี่หลิงหว่าน ยังคงเคาะประตูเรียกให้หลี่เหวยหยวนเปิดประตูไม่ยอมหยุด แต่เขาก็ไม่ยอมเปิด ดังนั้นนางจึงเปิดปากเกลี้ยกล่อม "คุณหนู วันนี้หิมะตก อยู่ข้างนอกเช่นนี้อากาศเย็นยิ่งนัก พวกเรารีบกลับกันเถอะเจ้าคะ"

หลี่หลิงหว่านไม่ขยับ นางกำลังคิดว่าหลี่เหวยหยวนเป็นคนซื่อระแวง

ถึงจะปิดประตูเรือนเช่นนี้ แต่จริงๆ อาจจะเป็นอยู่ด้านหลังประตูฟุ้งที่นางกับเสี่ยวซานพูดคุยกันอยู่ก็ได้ เขาย่อมอยากรู้ว่านางตั้งใจจะทำอะไรกันแน่ ในเวลานี้จึงนับเป็นโอกาสที่ดีที่สุดในการสร้างความประทับใจดีๆ แล้ว

จะมีอะไรดีไปกว่าการเล่นไปตามมพบาทให้แนบเนียน ทำให้หลี่เหว่ยหยวนคิดว่าต่อให้ตัวเขาไม่อยู่ตรงหน้า นางก็ยังจริงใจที่จะทำดี และสำนึกผิดต่อเขาอยู่ดี

ตั้งนั้นหลี่หลิงหว่านจึงยกนิ้วขึ้นมาจิกลงไปบนแขนตนเองอย่างรุนแรง คราหนึ่ง

เจ็บจริงๆ นะเนี่ย เจ็บจนข้าแทบจะร้องให้ออกมาอยู่แล้ว!

แต่ก็ไม่จำเป็นต้องมีน้ำตาไหลออกมาจริงๆ เสียหน่อย ถึงอย่างไรก็มีประตูบานหนึ่งขวางไว้ หลี่เหว่ยหยวนมองออกมาไม่เห็นอยู่ดี ขอแค่ในน้ำเสียงแฝงอาการสะอื้นเอาไว้ก็เพียงพอแล้ว

ชั่วขณะต่อมาเสี่ยวซานจึงได้แต่อ้าปากค้างตาโตมองคุณหนูของตนเอง

หลี่หลิงหว่านยืนอยู่บนขั้นบันไดที่เต็มไปด้วยหิมะพร้อมสะอึกสะอื้นเอ่ย "ข้าไม่ไป ที่ผ่านมาข้าทำผิดไปแล้ว ข้าไม่ควรกลั่นแกล้งพี่ชายเลย พี่ชายดีกับข้าถึงเพียงนั้น ตอนที่ข้ากลั่นแกล้งพี่ชาย พี่ชายก็ไม่เคยด่าข้าไม่เคยทุบตีข้า..."

เขาไม่ด่า ไม่ทุบตีก็จริง แต่พอลงมือครั้งหนึ่งแล้วก็เอาให้ถึงตายเลยทีเดียว

ในใจหลี่หลิงหว่านคิดเช่นนี้ ทว่าต่อหน้ายังคงร้องให้สะอึกสะอื้น

มือก็ยกขึ้นเคาะประตูพลางร้องให้เรียกหาพี่ชาย พุดเข้าไปมาว่าตนเอง
สำนึกผิดแล้ว พี่ชายเปิดประตูเถอะ ให้โอกาสนางขออภัยเขาด้วย

ตอนนี้นางเป็นเพียงแค่เด็กอายุแปดขวบ คำพูดไม่อาจมีเหตุผล
มากเกินไป มิเช่นนั้นหลี่เหวยหยวนอาจจะสงสัยขึ้นมาได้

แน่นอนว่าหลี่เหวยหยวนไม่มีทางเปิดประตูให้อยู่แล้ว เขาเพียงแค
ยืนอยู่ด้านหลังประตูด้วยใบหน้าเย็นชา ในใจไม่เชื่อถือน้ำคำพูดของหลี่หลิงหว่าน
เลยแม้แต่น้อย

นางจะขออภัยข้า? หลี่เหวยหยวนแค่นั่งเสียดูแคลนคราหนึ่ง
คงต้องรอให้ดวงอาทิตย์โผล่ขึ้นมาจากทางทิศเหนือเท่านั้นแล้ว

หลี่เหวยหยวนไม่ได้ส่งเสียงตั้งแต่ต้นจนจบ เพียงแค่นั่งอยู่
ด้านหลังประตูโดยไม่ขยับเขยื้อนแม้แต่น้อย

หลี่หลิงหว่านเองก็คิดว่าตนไม่สามารถร้อนใจในเรื่องนี้ได้ นาง
ไม่มีทางเกลี้ยกล่อมให้หลี่เหวยหยวนเลิกรังเกียจนางได้ในชั่วพริบตา
วันเวลาในภายภาคหน้ายังอีกยาวนานนัก นางสามารถค่อยเป็นค่อยไปได้

แม้ภายนอกและหัวใจทั้งดวงของหลี่เหวยหยวนจะไม่ต่างอะไรกับ
ทะเลสาบที่ถูกน้ำแข็งปิดผนึก ดูเย็นชาไร้ความรู้สึก ทว่าในใจนาง
กลับเชื่อมั่นว่าคนประเภทนี้จะยิ่งกระหายอยากความรักอย่างรุนแรง
ดังนั้นนางจะใช้หัวใจเปี่ยมรักของตนเองไปหลอมละลายเขา

หลี่หลิงหว่านในใจคิดเช่นนี้ นางจึงเคาะประตูอีกสักพักหนึ่ง
เรียกพี่ชายอีกเล็กน้อย ร้องให้เอ่ยคำพูดทำนองว่าพี่ชายไม่สนใจนาง
เช่นนั้นวันพรุ่งนี้นางค่อยมาหาใหม่จำพวกนี้แล้ว จากนั้นจึงค่อยๆ
หันหลังกลับแล้วพาเสี่ยวซานจากไป

ที่ด้านหลังนางขวางกันไว้ด้วยประตูบานหนึ่ง หลี่เหวยหยวนครุ่นคิด แล้วสูดหายใจตัดสินใจแนบใบหน้าไปที่รอยแตกบนประตู มองออกไปข้างนอก

หิมะตกลงมาหนักกว่าเมื่อครู่นี้แล้ว เเงอร่างกระจัดย่อยเดินทุลักทุเลเหยียบย่ำอยู่บนหิมะมุ่งตรงไปข้างหน้า

หลี่เหวยหยวนมองอยู่สักพักพลันแค้นเสียดูแคลนออกมาคราหนึ่ง หนนี้เจ้ามารน้อยตั้งใจจะทำอะไรอีก เขาไม่มีวันเชื่อเป็นอันขาดว่านางแคคิดอยากมาขออภัยเท่านั้น

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624317.html>